

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Jordi Sellarès

Ressenya literària de A l'horitzó, d'Hernán Díaz

PÀGINA 15

Filosofia i joves

Més de 400 alumnes de 7 instituts treuen la reflexió al carrer

PÀGINA 13

Els nostres actors

Entrevista a Ferran Dinarès, 45 anys seguits fent Pastorets

PÀGINA 14

Crítiques a un inici de curs "improvisat"

→ La CGT i el Sindicat de Professors de Secundària convoquen vaga a l'octubre

PÀGINA 5

Primeres passes per una moneda social

→ Entitats de l'economia solidària de la ciutat impulsen la mola, amb la intenció de reforçar la producció local

PÀGINA 11

L'Ajuntament duplica les sancions als bancs

→ Entrevista amb el regidor d'Urbanisme Carles Caballero: "Als propietaris els convé posar els pisos al mercat, és bo també per a ells"

PÀGINA 9

→ El Ple municipal aprova l'execució d'obres del nou Institut-escola Sala i Badrinas al barri del Segle XX

PÀGINA 8

Vulnerables i petites, contra els virus de tota mena, només juntes podem!

→ La covid-19 impedeix les vacances a la ciutat dels infants sahrauis

La solidaritat terrassenca amb el poble sahraui no s'atura

PÀGINA 2

> La covid-19 ha impedit les Vacances en Pau dels infants sahrauís a Terrassa

“La solidaritat amb el poble sahrauí no s’atura”

Pep Valenzuela

Estiu sense les Vacances en Pau pels infants sahrauís i famílies acollidores, aquest 2020 de covid-19 i alerta sanitària. Unes 450 nenes i nens, provinents dels camps de refugiats de Tindouf, al desert algerià, passaven dos mesos de vacances a Catalunya, des de la crisi del 2008. Abans s'havia assolit el nombre de 850 i fins a 900 criatures. Unes vacances que s'organitzaven també a altres comunitats de l'Estat espanyol i països d'Europa.

A Terrassa, quan més infants han vingut, n'eren 21. L'any passat en van ser 8, com els previstos per aquest estiu que hom deixa enrere, «però la pandèmia ho ha aturat tot. Ja hi serien aquí, però no pot ser, no vindran», es plany en Francisco Moreno, membre de l'Associació TerrasSahrauí i de família acollidora des de fa 4 anys, flanquejat per Mario Cuéllar, de família acollidora a fa tres, i actual secretari de l'entitat.

TerrasSahrauí, expliquen en conversa amb *Malarrassa* a mitjans d'agost, nasqué de l'Associació Catalana d'Amistat amb el Poble Sahrauí (ACAPS), l'any 2006. «Vam començar com a secció d'ACAPS a la ciutat», recorda en Moreno, conegut militant i activista local, avui també a l'associació veïnal de Can Boada del Pi, «però a partir del 2006 ens vam constituir associació terrassenca i el nostre projecte estrella és Vacances en Pau».

El principal motiu d'aquest projecte de cooperació internacional, és «donar a conèixer, sensibilitzar i mobilitzar entorn de la situació del poble sahrauí», informa en Mario: «sempre es parla dels petits ambaixadors, perquè fan visible el problema». Clar que també una forma de solidaritat que, immediatament, per als infants, és l'oportunitat de passar dos mesos fora de la calor especialment sufocant del desert en aquestes dates, relaten en Francisco i Mario, així com de fer una alimentació més equilibrada, «perquè allà, productes frescos pocs, viuen principalment de l'ajuda internacional», matisa en Mario. En general, afegeix en Francisco, «és molt important l'intercanvi cultural, les criatures coneixen altra manera de viure, altra forma de pensar i fer».

Durant l'any, l'entitat, amb una junta formada per unes 12 persones, fa activitats de conscienciació i preparació per a les vacances, com ara conferències a escoles i a entitats socials i culturals; projecten pel·lícules i documentals i fan debats sobre la problemàtica del Sàhara.

Comenta en Moreno que l'ajuda de l'Ajuntament ha estat sempre important. Col·labora amb la compra d'aliments, roba i altres necessitats que s'envien als campaments mitjançant una dita «caravana catalana». D'altra banda, el Consistori també col·labora amb els viatges i oferint els casals d'estiu municipals.

A la tasca de sensibilització i col·laboració, entre les famílies participants i en la recerca de noves, s'hi sumen d'altres entitats i ins-

titucions, com ara alguns CAP terrassencs, que han fet revisions mèdiques i alguns tractaments de forma solidària, i han estat atesos a Mútua i el Taulí, de Sabadell. «Al final», valora en Mario, «és un moviment bastant global, i cada població té els seus infants».

La realitat, de totes maneres, és que aquest dit «conflicte sahrauí» suma anys de bloqueig i ampli i profund silenci, a diferència, per exemple, del d'Israel-Palestina. Pel Mario, «el silenci és premeditat, el tema sahrauí és tabú. Si no estàs interessat en el tema, potser no t'hi fixes, però tu veus que des del govern un dia diuen una cosa i, l'altra, quelcom diferent, tot de gestos, i la diplomàcia vinga fer equilibris. No es fa res per no molestar el govern del Marroc. I si cal fotre algú, que siguin els sahrauís».

El Francisco creu que «la premsa local en parla més, els ajuntaments hi col·laboren, perquè és un tema prou clar d'entendre, el del dret a l'autodeterminació del poble sahrauí, el problema és que més enllà d'aquest àmbit, ja no es fa res, perquè els interessos econòmics i per estar amb Marroc (guardià de la frontera i mur sud), per part de l'Estat espanyol i Europa, s'imposen».

El tema, efectivament, és un

■ Infants sahrauís i terrassenques durant les vacances del 2018.

ASSOCIACIÓ TERRASSA S'AHRAUÍ

d'aquells totalment parats a l'ONU, de tant en tant una resolució, suposadament per reactivar el projecte de referèndum pendent des del 1991 i així anar tirant. Aquí, d'altra banda, l'Estat espanyol ha donat també la seva mida real, jugant un paper miserable, disfressat d'alta diplomàcia per amagar interessos particulars,

impotència i manca de valors de cap mena.

En Mario afegeix que «hi ha també els interessos d'altres potències...». Però, a més, «els partits espanyols, cap, ho estem veient, no en fan res. Després, als ajuntaments, reben les criatures, però res, cap partit». En la «batalha del poble sahrauí, com el de

Palestina», emfatitza en Francisco, «els interessos són massa forts, dels EUA, de França, que és el més gran valedor de Marroc».

Des de TerrasSahrauí, anuncia, es prepara un text de resolució de condemna de l'ocupació marroquí del Sàhara Occidental perquè sigui aprovada al Ple municipal.

30 anys esperant el compliment dels acords internacionals que el Marroc bloqueja

Redacció

La majoria de la població dels campaments està constituïda per dones i nens. La major part dels homes estan mobilitzats en zones alliberades. Les dones tenen a càrrec seu la pràctica totalitat de la vida social i econòmica dels campaments. Hi ha tres hospitals generals, un dels quals, el matern-infantil, anomenat Catalunya; una escola de dones i un complex avícola, així com tots els serveis administratius i polítics de la RASD. Al voltant del pou principal de Rabouni se situa el complex administratiu central i el centre d'acollida d'estrangers. Cada wilaya té un hospital regional, cada daïra un centre de salut, una escola regional, un jardí d'infància i un hort.

El Polisario o Front Polisario (Front Popular per a l'Alliberament de Sakia-el-Hamra i Río de Oro), nascut el 1973, és un moviment polític i militar del Sàhara Occidental, successor de l'Organització d'Avantguarda per a l'Alliberament de Sakia-el-Hamra i Río de Oro nascuda els anys 1960, en el gran moviment mundial de lluites d'alliberament i descolonització, en aquest cas per aconseguir la independència del territori del Sàhara Occidental, primer del domini espanyol, llavors la dictadura franquista; i després del marroquí i maurità. El 20 de maig del 1973 van tenir lloc els primers enfrontaments armats, basats en una estratègia de guerra de guerrilles, la primera organitzada en un desert.

■ Campament de refugiades a Tindouf

El 1975, amb la retirada de l'exèrcit espanyol, Marroc i Mauritània es reparteixen el territori; i l'acció del Polisario continua. El mes de febrer de l'any 1976, el Front Polisario proclama la creació de la República Àrab Sahrauí Democràtica (RASD), amb un govern a l'exili, que serà ràpidament reconeguda com a membre de l'Organització per a la Unitat Africana (OUA); i l'estiu del 1979, Mauritània cedí la seva part, un moment aprofitat per Marroc per annexionar-se també aquesta zona, amb una política d'ocupació militar i colonització.

Des de 1975, el Polisario s'estableix als campaments de Tindouf, en territori algerià. L'ONU reconegué el moviment. La RASD ha estat reconeguda com a estat per 66 països, la majoria africans o llatinoamericans. Altres estats no reconeixen aquest estat però sí el Polisario com a representant del poble sahrauí. Els combats continuen fins que el setembre de 1991

s'acorda un alto el foc. Les Nacions Unides creen la Missió per al Referèndum del Sàhara Occidental (MINURSO), per vetllar per l'alto el foc i preparar un referèndum,

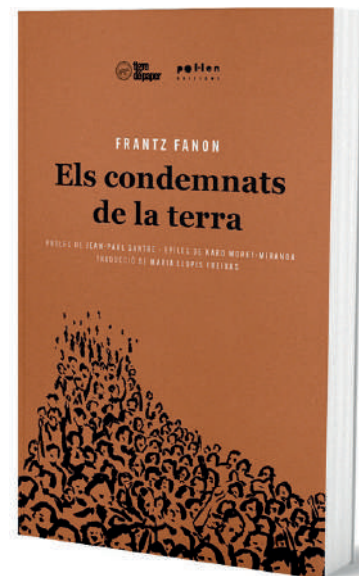
Els condemnats de la terra

Frantz Fanon
Tigre de paper, Pol·len Eds
256 pàgines
Setembre de 2020

Obra cabdal del pensament anticolonial. Fanon treballa l'anàlisi crítica de la colonització política, ideològica i cultural. Publicada el 1961, després de la seva mort, defensa que l'alliberament nacional va molt més enllà de la independència dels poders colonials. «Les nacions europees es reboquen en l'opulència més ostentosa. El benestar i el progrés d'Europa han estat construïts amb la suor i els cadàvers dels negres, els àrabs, els indis i els grocs. Hem decidit no oblidar-ho.»

que fins ara no ha tingut lloc pel bloqueig sistemàtic de Marroc i la com a mínim, indolència internacional davant la qüestió.

Els camps de refugiats es troben a Tindouf, al sud-oest d'Algèria. Reben el nom de les ciutats del Sàhara Occidental: Al-Aaiun, Auserd, Smara i Dakhla. Cada campament és un wilaya que s'estructura en nuclis menors de població anomenats daïres. La seva població és de diverses desenes de milers d'habitants. Alguns dels seus habitants hi viuen fa més de 30 anys, i els més joves constitueixen ja la tercera generació. En els campaments s'hi troben també les dependències de l'ACNUR i d'algunes ONG. Per a la seva subsistència, tanmateix, depenen per complet de l'ajuda externa, en particular del govern d'Algèria.

> Salut i edat recomanen relaxar l'activitat al destacat dirigent veïnal

Ramon Clariana deixa empremta en la FAVT

Dolores Lledó

Vivim una realitat que ens avoca a anar atrafegats amunt i avall, sigui al treball o en la nostra vida privada. Volem aprofitar tant el temps, que moltes vegades no ens parem a analitzar el que tenim davant i amb qui, quan i com ho comparim.

Aquest és un dels moments necessaris en què hem de fer una pausa i dedicar uns minuts a parlar d'algú que ho mereix, bon company i millor persona, magnífic orador i gran coneixedor de la nostra ciutat i el seu teixit social. Ramon Clariana Calvo, veí de Terrassa, enginyer industrial en l'especialitat química, 35 anys com a treballador en el sector tèxtil i una llarga trajectòria en el moviment veïnal, primer com a vicepresident de l'associació veïnal Poble Nou-Zona esportiva, posteriorment també com a president de la Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (Favt). Lluitador transversal i defensor incansable dels drets de les persones, va ser l'impulsor

de grups de treball com el que va acabar creant l'EDDHST (Espai Drets). Aquesta és una petita part d'un llarg i extens currículum ple d'activisme i dedicació.

Molt sovint veiem com els homenatges arriben tard, quan no hi ha millor forma de poder posar un fermall d'or a tota una vida d'entrega i aprenentatge que mentre es pot gaudir en comú i rodejat de persones que t'aprecien. Ramon Clariana ha sigut la veu de l'experiència veïnal i l'exemple de tot allò que molts considerem bàsic en representants de grups de persones, en aquest cas d'associacions i la federació: implicació, companyonia, valors ètics i imparcialitat, però sobretot i per damunt de tot, treball en equip i allunyament d'egos i tendències partidistes que poguessin contaminar els espais de treball dels barris.

No tinc més que bones paraules per al Ramon, ha sigut la meua guia al llarg de 6 anys i m'ha ensenyat moltes coses que sens dubte sempre l'agrairé, valors que sembla que es tornen a començar a perdre avui dia, tristament.

Hem compartit tardes de rauxa i de somriures, de preocupacions i d'alegries. Fins aquí hem arribat, com tot a la vida, els anys i la salut ens fan dir prou i fer un punt i a part. Com tot a la vida, s'ha de ser valent per prendre decisions i tancar unes portes per obrir d'altres.

Com a presidenta de la nostra estimada federació, la primera i única dona que fins ara ho ha sigut, avui he volgut retre un petit homenatge al company i amic Clariana, un lluitador de base sense filtres contra les injustícies, contrari a permetre les ingerències partidistes a espais de lluita veïnal, circumstància que segurament li va costar més d'un maldecap.

Ramon diu adéu al moviment veïnal, es retira després d'una llarga vida al servei del bé comú. Si el veieu pels carrers de Terrassa, no deixeu de felicitar-lo pel seu treball i dedicació, ara comença una altra etapa personal. Només ens queda donar-li les gràcies de part de totes les dones i homes a les quals ha ajudat en tota la seva trajectòria i desitjar-li, com diu l'Ovidi Montllor, bon vent i barca nova!

■ Ramon Clariana

Les Martines i les Carbonelles han dit prou al trànsit per Mas de Canet

Dolores Lledó

La paciència s'ha esgotat ja a les Martines i les Carbonelles. Massa anys i massa pegats que no han donat resposta efectiva al problema de mobilitat que pateixen els veïns de la zona.

Al llarg de molts anys, diferents juntes veïnals han demanat solucions a la problemàtica del carrer Mas de Canet i als carrers adjacents, sense massa èxit. Des de les mesures més bàsiques fins a d'altres més avançades, cap no ha estat prou per donar resposta als greus problemes que aquest carrer i els

habitants del mateix pateixen i de rebot també pateix la resta de veïns de la zona.

Fem una mica d'història; el carrer de Mas de Canet va ser un carrer de nova creació després de la urbanització del barri de les Carbonelles el 2006. Aquest barri, antigament, es formava per camins de terra que vorejaven les parcel·les i que, per tal de millorar la mobilitat dels veïns, es va urbanitzar. Posteriorment, els veïns es van queixar d'un trànsit inusitat, per la quantitat de cotxes que hi havia. Els veïns van adonar-se que molts dels vehicles que circulaven pel carrer

del Mas de Canet no pertanyien al barri i que l'utilitzaven com a drecera per anar a altres barris de la zona que no formen part de les Carbonelles i les Martines.

L'Ajuntament va instal·lar unes bandes per a controlar el trànsit i va comprovar que aquest va augmentar més d'un 300%. Com que el carrer té un pendent pronunciat, i no va estar dissenyat per absorbir un trànsit tan elevat, els veïns van demanar a l'Ajuntament la prohibició del pas a tots els vehicles aliens al barri.

El 2016 es va arribar a un acord per tal de restringir el pas a vehicles no residents, fent el carrer d'accés restringit, exclusiu per a veïns empadronats a la urbanització de les Martines. A més, es va senyalitzar tota la zona prohibint el pas a tot vehicle no autoritzat. (Resolució 9330/2016 sobre la restricció de circulació de vehicles a les Martines pel Carrer Mas de Canet).

La realitat és que no es compleix la restricció, circulen vehicles de fora de la urbanització a totes hores (la gran majoria de Can Solà -Rubí- per tal d'evitar els 2 km, com a molt, que haurien de fer per la carretera de Martorell, des de l'accés de les Carbonelles al restaurant 4 Vents. Es produeix un excés de velocitat tant de pujada com de baixada.

El carrer no té voreres, és molt estret i amb forts pendents en molts trams, de doble sentit de circulació. És inviable que un carrer amb aquestes característiques pateixi la quantitat de tràfic que pateix diàriament. Un altre punt negatiu és la circulació de furgonetes amb ferralla, que van i tornen habitualment, les quals no poden circular per aquí.

Altres conseqüències negatives

són: la contaminació acústica i ambiental per la quantitat de vehicles que hi circulen, molts d'ells que no compleixen la normativa actual de sonoritat. La inseguretat veïnal, tant per la proximitat de les façanes al carrer com a l'hora de sortir a caminar els veïns i veïnes amb els seus fills i gossos, ja que no disposen de vorera i el trànsit tan continu que es pateix no permet passejar amb seguretat.

El carrer Mas de Canet és un carrer residencial i amb unes condicions molt limitades, perquè hi circulin els mínims vehicles possibles. El veïnat d'aquest carrer ha fet un càlcul aproximat i, quasi cada dia, circulen entre 700 i 800 cotxes. És molt greu per a un barri no centric i de l'extraradi de la ciutat.

Malauradament en aquests darrers dies s'ha produït l'atropellament i mort de la gossa d'una veïna de la zona, quan es trobava junt amb els seus nés al carrer i un cotxe extern al barri ha envestit i posat fi a la vida de l'animal, en presència dels petits, donant-se a la fuga... El que ningú hagués volgut que pas-

sés, ja s'ha cobrat la primera víctima, després que fa un temps, ja es va donar un avís quan un menor que anava a llençar les deixalles als contenidors situats al carrer de les Carbonelles va estar a punt de ser atropellat, amb el consegüent estat de nervis d'ell mateix i dels seus pares.

L'asfaltat, que en el seu dia es va fer és de molt baixa qualitat, provoca un soroll molt desagradable causat per les rodes dels vehicles. Aquest soroll entra dins les cases inclús quan està tot tancat. Tenint en compte el trànsit que circula per Mas de Canet, la situació es complica, ja que els sorolls no només provenen dels mateixos vehicles sinó també, i accentuat encara més, pel formigó del carrer.

Vist tot això i per tal de solucionar la greu problemàtica que es pateix des de fa anys, es necessita una actuació imminent i eficaç, que proporcioni al veïnatge seguretat i tranquil·litat.

Ja no hi ha més mitges solucions, ja hem dit prou i no permetrem continuar en la mateixa situació.

■ Pendent al carrer de Mas de Canet, barri les Carbonelles i les Martines.

El Parlament aprova una llei que regula el preu dels lloguers

Aquesta podria ser suspesa cautelarment pel Tribunal Constitucional

Redacció

Després de mesos de negociació i lluita, recentment ha estat aprovada i publicada al DOGC una llei que regula els preus de lloguer. Aquest fet es considera una victòria del Sindicat de Llogateres, que a través de la redacció de la llei i d'una tasca de pressió, ha permès aquest canvi legislatiu pel que fa al dret a tothom a accedir a un habitatge digne.

El col·lectiu considera que l'aplicació de la llei pot beneficiar uns cinc milions de persones. De fet, durant l'última dècada, tothom ha vist i patit com els preus dels lloguers han augmentat exponencialment, mentre que els sous romanien congelats.

La llei ha tirat endavant amb els vots favorables d'ERC, Comuns, la CUP i JxCAT, que s'hi va afegir en l'últim moment, tot i el seguit

d'esmenes que havia presentat a la llei original i que finalment va retirar. Van votar en contra de la llei C's, PSC, i PP.

La Llei 11/2020 s'aplica als nous contractes de lloguer de residència permanent de les persones llogateres, quan l'habitatge estigui situat en una àrea declarada amb mercat d'habitatge tens. S'entén per aquesta expressió, quan el preu del lloguer té un creixement sostingut clarament superior al de la mitjana de Catalunya, quan la càrrega mitjana del cost del lloguer supera el 30% dels ingressos habituals, o quan els preus hagin pujat en cinc anys més que l'IPC català.

En línies generals, els preus dels lloguers no podran ser incrementats respecte l'anterior contracte. A més, si el preu de l'habitatge en qüestió estava per damunt de la mitjana dels lloguers de la zona, en el nou contracte s'haurà d'ajustar a

l'índex de preus que fixa la Generalitat. Aquí s'han d'incloure aquells habitatges que entrin al mercat per primer cop. La llei no s'aplica als arrendaments anteriors a l'any 1995, ni tampoc a l'obra nova.

Hi ha seixanta municipis declarats com a àrees de mercat d'habitatge tens on la regulació s'aplica automàticament com a mínim durant un any des de l'entrada en vigor de la llei. Entre aquests municipis hi ha Terrassa. Els Ajuntaments d'aquests municipis hauran d'impulsar una nova declaració d'àrea amb mercat d'habitatge tens abans d'un any, per continuar podent aplicar la llei.

A més, en el nou contracte de lloguer no es poden afegir despeses general assimilades a la

■ El Sindicat de Llogateres va celebrar la nova llei reguladora dels lloguers, aprovada pel Parlament el 10 de setembre.

FOTO: MASSIMILIANO MINOCRI / SINDICAT DE LLOGATERES

renda en l'anterior contracte, com ara l'IBI, taxes diverses, quotes, despeses comunitàries, etc. Una esmena de JxCAT sí que inclou que es pugui pujar el lloguer si se n'han fet obres de rehabilitació.

Pendents del Tribunal Constitucional

Malgrat que la llei aprovada ja ha estat publicada al DOGC i és d'aplicació immediata, ja s'apunta que podria quedar suspesa pel Tribunal Constitucional. L'excusa és que segons el text aprovat,

no es podrien fer pujades i fins i tot provocaria rebaixes en les rendes. Dentre els partits contraris, el PP ja n'ha presentat un recurs, tot afirmant que la llei, "va en contra dels propietaris". Si el govern espanyol presentés també recurs, llavors la llei sí saturaria cautelarment.

Per saber si el preu d'un lloguer està per sobre del que marca la llei, es pot consultar el seu índex de referència directament al web de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

TERRASSA NECESSITA UN NOU MODEL, URGENT!

JOAN TAMAYO SALA

Col·lectiu d'Advocats i Advocades pels Drets Humans
C/ Prior Tapia, 26

Aquesta és un crida a la ciutadania d'aquesta ciutat, Terrassa (la tercera més gran de Catalunya) i amb una història intensa i exemplar, vanguardia de la lluita obrera i de l'esquerra social i política, "de veritat", durant la Dictadura i durant l'anomenada "Transició Política" (un gran fracàs col·lectiu).

Estem vivint un moment molt difícil, on la crisi total (social, econòmica, de valors i humanitària) ho ha col·lapsat tot. I la Pandèmia, un tema que semblava única i exclusivament sanitari, ha posat l'accent final a tot plegat. Ja sonen com a "broma" aquelles frases que s'utilitzaven amb tanta alegria, al principi de la Pandèmia: *Després d'això res serà igual... Cal posar la persona i la vida humana al centre de tot.* És evident que ningú s'enrecorda d'això, hem tornat a la vella normalitat, més dura, encara, i a més, semiconfinats de forma indefinida a causa de la pandèmia, la qual, per altra banda, els polítics de tots els governs són incapaços de gestionar de forma humana i racional, o sigui, units, socialitzant les mesures adequades de forma transparent i seriosa i amb un sol objectiu.

A Terrassa, tenim un govern municipal de coalició, que de moment, no ha transmès el convenciment ni se li veu cap intenció seriosa de plantejar un canvi radical d'aquesta ciutat (tot són cops de timó, indiscriminats, sense un full de ruta clar) que ens faci oblidar, de forma progressiva i definitiva, el "règim" socialista autoritari i clientelista, imposat des de l'any 1979. I

el que no podem la ciutadania, és seguir esperant que la situació es faci encara més insuportable.

Terrassa té una riquesa (malgrat tot), de gent, d'associacions, d'inquietuds, d'emprenedoria, de talent, de moviments socials, que no té l'impacte que podria tenir. Precisament, i en part, perquè s'ha deixat enlluernar per uns poders que només els ha utilitzat quan els hi convenia, per als seus interessos particulars. I per altra banda, perquè no ha sabut treballar, mai, en xarxa, cooperant de forma solidària i construint ciutat, des de baix. Els defectes humans de l'egoisme, dels "egos" i altres misèries, poc humanes, han donat com a resultat el que tenim ara: una ciutat gens vertebrada, i gens cohesionada, gens inclusiva, on cada barri, cada grup, és un món, que viu d'esquena als altres. I si això ho portem a l'àmbit del carrer, i dels habitatges, ens posaríem molt tristos (veuríem com han desaparegut els valors positius de la convivència, del bon veïnatge, als edificis, a les cases, al carrer). Els valors d'ajuda mútua, de compartir, de lluita solidària amb els més propers, de comunitat, en definitiva, és un miratge.

Davant de tot això, només ens queda que la ciutadania doni un pas endavant i comenci a construir ciutat, comunitat, i un nou model de convivència, de la forma més democràtica possible (i que només pot ser des de baix, sense cap tipus d'ingerència, ni intermediació per part del poder (no és fàcil, ningú ho ha dit). Però el que està molt clar és que o ENS MOVEM, o JA POT SER MASSA TARD!

Animo des d'aquí, a crear centres i espais de debat i discussió oberta (àgores, etc.) sobre el model de ciutat que volem i com l'hem de construir, des de totes les associacions (siguin quines siguin), des de grups de veïns i veïnes, amics i amigues, estudiants, famílies, i crear mans i braços "metafòrics" (punts d'unió i de suport mutu) per anar compartint i teixint.

EL DRET A LA CIUTAT que volem i necessitem, ningú ens el pot prendre. Els drets no es "pidolen", s'exerceixen o es conquereixen.

El Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana que ja porta uns anys donant pautes per aquest debat, i que ha estat capaç d'organitzar dos Parlaments Ciutadans amb una àmplia participació ciutadana, i amb propostes molt necessàries, ha estat un bon exemple. Ara es parla, per exemple, d'impulsar un III Parlament Ciutadà per parlar com ha de ser aquest model de ciutat i de societat que necessitem.

El que calgui i des d'on calgui, però amb aquest objectiu COMÚ I COMPARTIT.

La dignitat d'una ciutat com Terrassa està en joc. No esperem MÉS, si us plau, això sí que és veritable República, Independència i Autodeterminació.

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafre, Emili Díaz, Esther Valero, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Dolores Lledó

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenca SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

ADHERITS A:

amic mitjans d'informació i comunicació

Crítiques a la «improvisació» en l'inici del curs

Les AFAs i AMPAs de les escoles públiques denuncien que hi hagi grups de fins a 27 alumnes a primària i per sobre de 30 a secundària, i reclamen al Departament d'Educació i a l'Ajuntament més mesures de control

Redacció

La comunitat educativa no deixa de denunciar la manca de previsió i el desori que s'està vivint d'ençà va començar el curs escolar. I en responsabilitza de les conseqüències derivades a l'administració, en aquest cas al Departament d'Educació de la Generalitat i també a l'Ajuntament de Terrassa.

Així ho diu la Pepeta, que integra AMPAs i AFAs de les escoles públiques de la ciutat. Fa uns dies, el col·lectiu va emetre un comunicat en què agraeix els equips docents i directius per la feina d'organització a l'hora d'obrir els centres en aquesta situació. Això sí, malgrat la «manca d'informació i improvisació durant aquests mesos de crisi» per part del Departament d'Educació. Des de la Pepeta es recorden les reivindicacions, prèvies a la pandèmia, donada la situació preocupant de l'escola pública a Terrassa amb «massificació, segregació o exclusió educativa, com també manca de recursos per a desenvolupar l'escola inclusiva», assegura el col·lectiu.

Es denuncia que, actualment, molts grups estan per sobre de 20 alumnes, arribant fins a 26 o 27 a primària i per sobre de 30 a secundària, en contra de les recomanacions previstes i incrementant el risc de contagi i de confinament de l'alumnat. Afirmar a més que les escoles bressol no han disminuït les ràtios, i que no s'ha incrementat tampoc el personal més enllà de suports de monitoratge en la franja de migdia. També es denuncia que molts centres «han hagut d'eliminar especialitats i reforços, molt necessàries per assolir l'escola de qualitat i inclusiva».

Així mateix, carrega contra l'Ajuntament per manca de previsió en el servei de menjador, ja que «no s'ha fet cap previsió ni actuació per garantir la seguretat en aquest espai, i s'han acabat d'organitzar l'últim dia abans de les classes!».

Finalment, es lamenta que s'hagi transmès un discurs a través dels mit-

■ Fins al 30 de setembre, s'havien detectat 100 casos positius en escoles i instituts, i s'havien confinat 1.200 persones entre alumnat i docents.

GUILLEM ESPUN / DIARI DE L'EDUCACIÓ

jans, segons el qual «la responsabilitat recau en les treballadores dels centres i en les famílies», donant a entendre que «per part de l'administració ja està tot fet».

«Cap grup per sobre de 20 alumnes»

La Pepeta fa propostes concretes amb caràcter urgent, per una educació segura, universal, de qualitat, inclusiva i gratuïta, que, tal com marca la LEC aprovada al Parlament, es doti el pressupost en educació amb el 6% del PIB, i que el Departament doni recursos per tal que «cap grup estigui per sobre de 20». Diu la Pepeta que «és urgent planificar amb temps per no improvisar», per això demana un «pla de gestió directa de l'hora del migdia, integrant aquest espai dins el projecte educatiu, per tant, dins el paraguai del departament d'educació».

Pel que fa a l'Ajuntament de Terrassa, se li reclama un pla de xoc urgent per planificar les estructures educatives, «donada la manca d'espais» existent, juntament amb amb un «pla d'actua-

ció municipal que complementi l'oferta lectiva de les escoles amb més activitats segures orientades a infants i famílies».

Pel que fa a les escoles bressol, també es demana al Consistori que augmenti la dotació per garantir la «figura de conserge que reguli l'accés de les famílies al centre i assistir-les». I directament, que «intervengui en la gestió del servei del menjador per assegurar que els protocols es porten a terme» amb seguretat i qualitat, amb un monitoratge estable. En aquest sentit, assenyala la «mala gestió dels darrers anys portada a terme per l'empresa Serhs», concessionària del servei de menjador i que també dona servei a les escoles bressol, «malgrat el reclam de cessió de la licitació». Conclou la Pepeta que cal «municipalitzar el servei fins que el departament el reclami com a part del projecte d'educació». I que es clarifiquin els «protocols d'actuació quan es detectin sospites i positius de covid-19». Cal apuntar que a dia 30 de setembre, a Terrassa s'havien detectat 100 casos positius en l'àmbit educatiu, i s'havien confinat unes 1.200 persones entre alumnat i docents.

Convocada una vaga escolar els dies 9 i 15 d'octubre

CGT Ensenyament i el Sindicat de Professors de Secundària (aspepc-sps) han convocat dues jornades de vaga els dies 9 i 15 d'octubre. S'exigeix al Departament que «inverteixi en els recursos necessaris per impartir l'educació presencial sense posar en risc la salut de la comunitat educativa». Convoquen el personal docent i laboral del Departament d'Educació, d'escoles bressol de la Generalitat de Catalunya i municipals, de centres educatius del Departament de Justícia i de centres educatius municipals.

Tots dos sindicats asseguren que fa mesos que demanen un màxim de 10-15 alumnes a Infantil i Primària i un màxim de 20 a Secundària, així com un increment exponencial de les plantilles, per tal que l'augment de grups no es faci a costa de la pèrdua d'especialitats, desdoblaments i d'altres recursos per atendre la diversitat. «Hem hagut de començar amb 25 o més alumnes a primària i amb 30 o més a secundària, fent impossible la distància de seguretat que tant demanen els governs en altres contextos», argumenten els sindicats, tot assegurant que «val més aturar els centres fent dues vagues o les que calguin que no pas haver de patir les conseqüències de no fer-ho durant tot el curs».

També es demana que la ràtio a les escoles bressol sigui de 5 per lactants, 9 per caminants i 15 per grans. Es reclama una dotació de personal sanitari a cada centre, substituir les treballadores vulnerables que no es poden incorporar als centres, així com dotar del material necessari als centres (mascaretes i pantalles facials, hidroalcohols, termòmetres). Increment dels recursos necessaris per part del departament i ens locals per garantir l'aplicació dels protocols de neteja i desinfecció als centres. Permís retribuït no recuperable per a les treballadores i els treballadors amb menors al seu càrrec en situació d'espera de resultat de PCR, aïllament o quarantena.

LA TEVA APORTACIÓ ECONÒMICA I LA TEVA COL·LABORACIÓ, LA BASE PER FER CRÉIXER EL PERIODISME COMPROMÈS.

#SomMalarrassa

Subscriu-te a Malarrassa

www.malarrassa.cat/fes-te-de-malarrassa

Per ser fidels a l'1-O cal preservar-ne la memòria

Pepi Oller Comellas

La cantarella de 'no-es-pot-fer-la-independència-contra-la-meitat-dels-catalans' és una de les moltes mentides que circulen per modificar la memòria de l'1 d'octubre. És mentida perquè no existeix una majoria que vagi en contra, i això és matemàticament demostrable, com així ho faré a continuació.

En aquest punt, val la pena recordar l'enorme esforç que els uns van fer per tal de donar la veu a tothom, i el joc brut dels altres

per impedir-lo i per boicotejar-lo (veure comparativa amb el Brèxit).

Les dades són les que són:

1- Hi ha una majoria indiscutible pro independència.

2- Hi ha com a mínim una part d'unionistes demòcrates, que són els que van votar 'NO' al referèndum (els demòcrates discrepants sempre seran a la nostra banda).

3- Hi ha un grup indeterminat d'unionistes alineats amb l'estat repressor. Són els qui van seguir conscientment la consigna de

boicotejar el referèndum.

4- Hi ha un gruix indeterminat de gent que no va votar perquè viu en una òrbita diferent i no participa activament de la política. Seria un acte de supèrbia pensar que a tothom li ha d'interessar allò que alguns de nosaltres trobem tan important! Cal acceptar que molts dels nostres conciutadans no tenen una cultura política bàsica: no sabrien dir-te com es diu el President del Parlament, qui és el cap de l'oposició, quins partits te-

nen representació, quina és la funció de la mesa del Parlament, qui són els lletrats, com s'organitza territorialment la representativitat política, quines són les facultats de Presidència, ni molts altres aspectes.

Aquest és el grup, intuïm gens despreciable de persones, que s'adapten al marc existent. Els qui s'incorporaran sense cap mena de problema a la República Catalana. D'altra banda, són els qui s'adapten a la repressió sense gens d'escarapalls. És cert, allò que diu: 'qui no es mou no nota les cadenes'.

Negar que som una majoria que s'inclina per construir una República Catalana per a tothom és regalar l'1-O als qui van voler boicotejar el referèndum.

També és una excusa d'alguns

dels representants suposadament independentistes per inhibir-se davant d'un estat maltractador, per por o per desídia.

L'Estat ho sap, que som majoria, i actua en conseqüència fent allò que sempre ha fet, que és imposar-se per la força.

Part dels nostres representants prefereixen no saber-ho, per no haver d'actuar en conseqüència. S'empatollen amb ajornaments fins que siguem no sé quants.

No és un problema de majories, és un problema de democràcia. L'actitud de l'Estat és la d'un maltractador: respon a la por de perdre la víctima, de qui depèn, i a la incapacitat de retenir-la si no és per la força.

No ens deixem manipular la memòria: vam votar i vam guanyar!

■ Cues a Can Jofresa per votar en el referèndum de l'1 d'octubre de 2017, del qual s'ha celebrat el tercer aniversari. ARXIU

RESULTATS REFERÈNDUM D'INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA 1-O 2017

Electorat	5.313.564	100%
SÍ	2.044.038	90,18%
NO	177.547	7,83%
VOTS NULS O EN BLANC	64.632	2,82%
PARTICIPACIÓ	2.286.217	43,03%

RESULTATS REFERÈNDUM BRÈXIT 23 JUNY 2016

✓ Romandre	16.141.241	48,11%
✗ Abandonar	17.410.742	51,89%
Vots vàlids	33.551.983	99,92%
Vots nuls o en blanc	26.033	0,08%
Total de vots	33.578.016	100,00%
Votants registrats/participació	46.501.241	72,2%

Satisfyer: a la conquesta del clítoris

Esther Valero

Em sembla que, en aquest temps, quasi totes haureu sentit a parlar del Satisfyer, un dels regals estrella les passades festes nadalenques. Per a qui el mot pugui sonar-li a xinès, informaré que es tracta d'un joguet sexual femení dissenyat per exercir un suau efecte succionador sobre el clítoris que, junt amb unes suaus ones, l'estimula fins al punt de produir orgasmes en menys de dos minuts. Sens dubte, es tracta d'una revolució en el cap de la sexualitat femenina i un impuls a la visibilització del clítoris. Ja era hora que el plaer de la dona anés més enllà de la penetració, tal com havien determinat fins ara les estructures de poder patriarcales.

En aquests moments és ja una evidència que gràcies a l'aparell en qüestió, dones que mai havien tingut un orgasme o que tenien més dificultat, poden, fins i tot, aconse-

guir-ne alguns en pocs minuts. A més a més, aquesta mena d'artefactes afavoreixen l'autoconeixement del cos de la dona, cosa amb la qual no puc estar més a favor. Us podeu creure que encara hi ha dones que no saben quants forats tenen allà baix i per a què serveix cada un?

Tanmateix -perquè tot té un «tanmateix», i lamento d'aigües la festa- hi ha nombrosos estudis que mostren que els joves estan molt menys interessats pel sexe, almenys per les relacions sexuals compartides, que les generacions precedents. Ha aparegut una nova cultura sexual i, per exemple, un concepte com «masturbació», molt lligat al món de la pornografia, ha estat substituït per «conducta autoeròtica». Entrar en un sexshop és avui tan normal com entrar en una fruiteria. Es poden veure mares tafanejant amb les filles, i la dependència probablement

sigui una senyora d'edat mitja que no vesteix cuir ni mitges de reixeta.

En aquest context, se sent a parlar d'un nou terme, especialment aplicable als millennials: «la procrastinació», una paraula que uneix procrastinació i masturbació. Es tracta d'un fenomen que traspasa les fronteres i que es motiva per la preferència del sexe en solitari. D'aquí l'èxit d'aquests joguets, incloses les famoses nines que tant d'interès tenen els japonesos a fabricar.

Occident està assistint a una «recessió sexual». La joventut, estandarditzada pels patrons de les xarxes socials i Netflix, no té ni interès ni temps per dedicar-los al sexe amb altres persones. L'analfabetisme relacional del segle XXI no només s'estén per la dificultat social de prendre un cafè a casa de la veïna, sinó també perquè ens estem tornant incapaces de man-

tenir relacions sexuals.

Un altre detall que em grinyola és el de la utilització del reclam feminista -del qual se n'han fet ressò els de Satisfyer- per mercantilitzar la tan poc explotada sexualitat femenina. No oblidem que el joguet costa més de 30 euros i no és accessible a totes les dones.

En resum, crec que gràcies a l'aparell, la gent tindrà més clar on s'activen els botons. Em sembla genial la idea que les dones invertim en el nostre propi plaer, el valorem, el gaudim i en fem broma. Crec que hi ha poques coses més divertides a la vida que una xerrada entre amigues parlant sobre la seva pròpia sexualitat. Tanmateix, no hem de permetre que aquesta petita parcel·la de la nostra intimitat sigui terreny de joc del capitalisme. Satisfyer sí, però sempre per darrere del fes-ho tu mateixa, del fotre mà o del follar.

FEM COSTAT A LA CULTURA I LES LLIBRERIES DE PROXIMITAT!

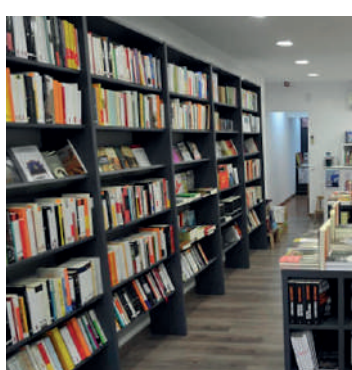

Llibreria Re-read

Rambla d'Ègara, 223

De 10h a 13:30h i
de 17h a 20:30h

De dilluns a dissabte

Llibreria La Temerària

C/ de la Goleta, 7

De 10h a 13:40h i
de 16.30h a 20:30h

De dilluns a dissabte

Llibreria Synusia

C/ de Montserrat, 136

De 10h a 13:30h i
de 18h a 21h

Dissabtes de 10h a 13:30h

Vides que importen, ments diverses

Sonia Aguilera

Mi cuerpo es bello. Porque siente, siente como otros cuerpos vienen y se acercan. Siente el cansancio y el placer. Se enfada cuando lo trato mal y se alegra cuando lo cuido, cuando le doy premios. Es bello porque reconoce que hay otros cuerpos muy diferentes y no son enemigos, son diferentes de color, de situación... Son parte de la riqueza de nuestra diversidad. Sabe que tiene un papel muy importante: es el contenedor de toda mi persona y a través de él puedo comunicarme, tener proyectos, sufrir, amar... Mi cuerpo es bello.

Cristina Agulló

Tinc quaranta anys i mai hauria sabut res de la disCapacitat si no hagués treballat en un centre segregat de treball per a persones certificades amb discapacitat cognitiva.

Després dels anys m'adono de la injustícia de no haver pogut relacionar-me a l'escola, l'institut o la universitat, el barri o la ciutat amb les meves conciutadanes etiquetades d'aquesta manera. Em pregunto per què la societat m'ha amagat aquestes realitats no normatives de les quals hagués pogut aprendre tant sobre la realitat integral de la persona i jo mateixa com ésser humana. I si per a mi ho sento injust, com han de sentir aquesta injustícia les ciutadanes que pateixen tan aberrant discriminació?

L'Amanda Baggs diu: "El meu problema amb allò que la gent pensa de mi no és que creguin que sóc 'retardada', sinó la definició que donen a aquesta paraula. El meu problema amb com es menysprea a la gent no està relacionat amb si encaixen o no amb la paraula 'retardada', sinó amb què no es reconegui la humanitat de la gent. La gent dona per fet que som o paràsits demoníacs, o nenes lamentables en cossos adults, o àngels dolços i afectuosos, però rara vegada ens veuen, a aquelles de nosaltres que pensem diferent, com a gent corrent sense més.

El meu major problema és que la gent o ben nega el nostre ésser persona o bé nega la nostra discapacitat cognitiva, perquè no poden assumir la idea que siguem ambdues coses a la vegada."

Al parvulari tenia un company que no observava les normes com la resta. No rebia càstigs quan parlava a classe, guixava la pissarra quan li venia de gust o no feia les feines. Però tampoc no rebia una atenció adaptada al seu aprenentatge per desenvolupar les seves capacitats, fossin les que fossin, cap a una vida adulta de ciutadania plena. Se li deixava estar allà, però no formava part del projecte d'aprenentatge. D'alguna manera, les altres vam aprendre que era diferent, "especial", i es va convertir en la nostra joguina amb la connivència de la mestra, però totes l'estimaven i hi havia picabaralles per jugar amb ell. Vam compartir espai fins primer de primària, i després va desaparèixer. Suposo que li van derivar a una escola especial. Però mai l'he oblidat, i sempre el recordo amb una escalfor especial al cor i una certa culpabilitat. Ara entenc que em va quedar alguna cosa pendent amb ell, perquè no vaig aprendre a relacionar-me d'igual a igual. Ens van extirpar el dret de créixer juntes, d'acceptar-nos com diferents en un món divers.

En el marc d'un espai molt valorat socialment, com ara és un centre especial de treball, les meves dissidències amb les seves pràctiques infantilitzadores, paternalistes i de beneficència, em van portar a conèixer discursos i lluites alternatives que em van obrir portes a coneixements molt interessants, a més de retornar-me a l'excitació mental experimentada en la matèria de filosofia a l'institut.

La segregació escolar, laboral i veïnal a què està sotmesa la part de la població que no funciona com demana aquest sistema capitalista de producció, individualisme i competència, fa que la resta tinguem por i manifestem rebuig cap a les persones amb cossos i ments que funcionen fora de la "norma", i és perquè no en tenim contacte. I no es pot amar, entendre i tenir cura d'allò que no coneixes i amb què no et pots identificar.

D'aquesta manera, qui no té contacte quotidià amb la disCapacitat, no sap que tota la infància té dret a una escola pública i inclusiva, a rebre una educació adaptada a les seves necessitats i que l'acompanyi en el desenvolupament de les capacitats que tingui en l'escola "ordinària", i que així ho contemplen les lleis.

El sistema capitalista de producció, individualisme i competència, fa que la resta tinguem por i manifestem rebuig cap a les persones amb cossos i ments que funcionen fora de la "norma", i és perquè no en tenim contacte.

Part de la població sap que les persones adultes que funcionen diferent de la "norma" productiva, van a centres especials de treball, centres ocupacionals i centres de dia per estar entretinguts, però no sap que si realitzen un treball productiu, han de ser remunerades d'acord amb les lleis que regulen les relacions laborals.

No som conscients, ni ajuden els mitjans, que som molt lluny dels avenços i experiències sociopedagògiques d'alguns punts del planeta en atenció centrada en la persona amb grans necessitats de suport, i que és un dret fonamental disposar d'un assistent personal que et doni el suport necessari per realitzar el teu projecte

vital, fins a l'extrem d'una paràlisi cerebral greu, enfront del que avui sembla el destí obligatori d'institucionalització, on gestionaran la teva vida i els teus drets fonamentals en el teu nom i pel teu bé.

En canvi, si ens apropem a les diferents i múltiples realitats de la diversitat amb què funcionem, descobrirem quants clíxex i etiquetes injustes i discriminatòries tenim integrats en la nostra forma de pensar i actuar automatitzada. Per això, com a ciutadanes solidàries d'una ciutat signatària de la Carta de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, tenim

el deure moral de qüestionar el statu quo d'aïllament i segregació que pateixen les altres. És a les nostres mans la capacitat de canviar la nostra mirada cap a la diferència, i a poc a poc, entendre les seves reivindicacions i lluites per conquerir els seus drets de ciutadania plena, i fer acompanyament en la mesura que puguem perquè ho facin en primera persona, i no a través d'institucions i famílies, perquè qualsevol dia, en qualsevol etapa de les nostres vides, necessitem cures, suport i comprensió.

Rutes Pirineus, senderisme i alta muntanya als Pirineus

Rutes Pirineus és una companyia de guies de muntanya i agència especialitzada en rutes de senderisme i alta muntanya als Pirineus. A la primavera i a l'estiu fan **travesses** de diversos dies de totes les dificultats, ascendeixen grans muntanyes i fan rutes interpretatives de caràcter familiar. A la tardor et mostren la **fauna salvatge** i la brama del cérvol al Boumort. I quan arriba l'hivern, t'endinsen en la muntanya oferint-te **rutes amb raquetes de neu** i construint iglús amb tota la família. **Més info: www.rutespirineus.cat**

Rutes Pirineus

Terrassa, el modernisme més singular a prop d'un parc natural excepcional

Terrassa és una destinació que es pot descobrir a través del seu patrimoni industrial i modernista on destaquen el **Vapor Aymerich**, la **Masia Freixa** o la **Casa Alegre de Sagrera**. A més, compta amb un conjunt monumental únic a Europa amb 1.500 anys d'història, la **Seu d'Ègara**. La ciutat té una rica programació on destaquen esdeveniments com la Fira Modernista o el Festival Jazz. I és que a Terrassa es pot gaudir d'una oferta gastronòmica innovadora, i tot això, a prop d'un Parc Natural excepcional. **Més info: www.visitaterrassa.cat**

Masia Freixa

Descobreix el Delta de l'Ebre amb Deltacleta

Deltacleta és un centre cicloturístic que ofereix una experiència única amb bicicleta al **Parc Natural del Delta de l'Ebre**. A través d'una gran diversitat de **rutes cicloturístiques** podràs gaudir d'un paisatge privilegiat durant tot l'any, gràcies a l'extensa gamma de bicis que ofereixen: de Trekking, Gravel i bicicletes elèctriques per a qualsevol edat i condició física. Amb les seves rutes per a tots els gustos i nivells, podràs gaudir en família, parella o amics, de l'entorn natural del Delta i la seva biodiversitat! **Més info: deltacleta.cat**

Ruta Desembocadura Ebre

> PSC i Cs es queixen que el consistori hagi de fer front al 25% del cost de les obres

L'Ajuntament aprova l'execució del nou Institut-escola Sala i Badrinas al barri del Segle XX

Miquel Gordillo

Després de no haver-ho fet el passat divendres 25 de setembre per problemes tècnics en la transmissió virtual del Ple municipal, i ajornat per quatre dies després, el plenari de setembre va començar amb la presa de possessió de Montserrat Trullàs, que entra a formar part del consistori com a regidora de Junts per Terrassa. Substitueix en Miquel Sàmpel, recentment nomenat Conseller d'Interior de la Generalitat. Degut a aquest ajornament insòlit del Ple, i pel seu discurs a l'hora d'acceptar el seu càrrec, no va ser una presa senzilla. En la seva primera intervenció, Javier González de Cs va entendre que «Trullàs no ha dit ni sí ni no, ni ha jurat ni ha promès». En demanar que el secretari municipal es pronunciés sobre la validesa del discurs de Trullàs, aquest va explicar que les fórmules emprades per jurar o prometre el càrrec estan regulades per llei. «Entenc que ha promès per imperatiu legal, i per tant, ajustat a dret», afirmà. Caballero va aprofitar per recordar que quan ell va prendre possessió, Cs havia fet el mateix i que va portar-ho a les altes instàncies de l'estat espanyol.

Un cost de 2,25 milions d'euros

Va ser un ple virtual extens, amb molts temes a debatre i diferents polèmiques, on es va reflectir novament la baralla constant i poca entesa que viuen govern i oposició. Es va anunciar l'execució del nou Institut-escola Sala i Badrinas, llargament esperat «per moltes famílies després de 10 anys de reivindicacions per tenir un centre públic al barri del Segle XX», en paraules de la regidora d'Educació, Teresa Ciurana.

L'oposició de PSC i Cs, però, va

posar el crit en el cel degut al cost que haurà d'abonar l'Ajuntament, 2,25 milions d'euros, «el 25% del cost total, quan és competència exclusiva de la Generalitat», segons David Aguinaga (Cs). A la vegada lamentà deixadesa vers l'Escola Auró, ubicada molt propera al barri de Can Palet amb perill de tancament degut a la manca d'alumnes. El regidor veu «tracte de favor», i deixà anar que els diners es podrien destinar a «lluitar contra la segregació escolar». Per això, denuncià el govern de fer política per afavorir «només a aquells que tenen més capacitat de mobilització i protesta». Per a Carlos Lázaro (PSC), aquesta despesa suposa un «greuge comparatiu amb altres centres de la ciutat», posant com a exemples «fer escales d'incendi, millores al pati, o retirades d'amiant».

Ciurana, tot reconeixent que «són molts diners», addueix que és un «esforç que hem de fer com Ajuntament, pel fet que suposa tenir un Institut-escola». Expressà que «no deixarem caure l'escola Auró, necessita que se'ls ajudi amb programes diferenciats, però no és el lloc idoni on fer un Institut-escola, no té prou espai».

I lamentà que la Diputació hagi deixat d'aportar diners en l'àmbit educatiu. En aquest joc de retrets partidistes, Alfredo Vega, com a diputat de la Diputació, va contestar que aquesta ha pagat a l'Ajuntament el que li corresponia, «no com la Generalitat». Ciurana respongué: «jo no dic que la Diputació no hagi pagat els anys anteriors, però pagarà el curs 2020-21», i defensà que «la coresponsabilitat no és discutir si pagues tu o pago jo». Molt contrariada per les denúncies de «seguidisme», defensà una política proactiva per «resoldre els problemes de la ciutat i in-

tentar arribar a acords».

Va ser rebutjada una proposta de Cs contra les anomenades ocupacions il·legals, a la vegada que demanava més habitatge públic de lloguer. Les explicacions donades pel regidor Aguinaga no van convèncer ningú. Malgrat compartir la necessitat de més habitatge públic de lloguer, Eva Candela (PSC) assegurà que amb aquest tema, «hem de defugir de populismes, no totes les ocupacions són iguals, poden ser famílies que no poden pagar, o màfies que venen les claus». Meritxell Lluís (JxT), afirmà que «estem contra les ocupacions, però la solució no és policial». Des del govern, Melgares (TxT) titllà aquesta proposta d'«oportuniste i superficial», i lamentà el «discurs de criminalització a persones de Terrassa per part de Cs». La regidora assegurà que «aquest Ajuntament coneix comunitat per comunitat els que poden donar problemes de delinqüència».

Segons Caballero (ERC), el 70% dels pisos «ocupats» són propietat de bancs, i un 10% de grans tenidors, propietaris de més de 50 habitatges: «quins interessos defensa vostè? Els dels bancs, no pas el de les famílies que no tenen recursos econòmics. També assenyalà que segons dades del Ministeri de l'Interior, el 0,06 % de les ocupacions són «delinqüencials». Tot i el rebuig unànime a la proposta de Cs, l'oposició reclama a l'equip de govern més transparència per donar dades del que passa a Terrassa pel que fa la situació de l'habitatge.

El ple aprova també la creació d'un nou organisme municipal, de caràcter consultiu i no vinculant, en temes de qualitat arquitectònica i urbanística. Aquest consell comptarà amb la veu d'expertes del Col·legi d'Arquitectes Tècnics del Vallès.

RAFAEL CASANOVA BCF

■ Els grups de l'oposició van queixar-se durant el Ple que el govern no els informés de la recent visita del Síndic Rafael Ribó al barri de Ca n'Anglada.

En aquesta visita, el Síndic es va oferir a fer seguiment de les demandes realitzades a altres administracions per desencallar i ampliar els plans de millora urbanística i social que necessita el barri.

Acords contra la inhabilitació del President Torra, i per investigar la presumpta corrupció de la monarquia

Després que dilluns el Tribunal Suprem espanyol hagués ratificat la inhabilitació del president Quim Torra per desobediència, pel fet de mantenir una pancarta en favor dels presos polítics en campanya electoral, l'Ajuntament ha aprovat un acord de «rebuig a la judicialització de la política» presentada per Junts per Terrassa i ERC, al qual s'hi ha sumat Tot per Terrassa. PSC i Cs han votat en contra. La resolució aprovada per l'Ajuntament -17 dels 24 regidors-, qualifica «la sentència del Tribunal Suprem com un nou atac a la sobirania de Catalunya i a les seves institucions», i de ser «injusta i un atac als drets civils fonamentals». La proposta també reclama una «solució que ha de passar per la fi de la repressió». Aquesta proposta no va ser debatuda en el Ple, sinó que va ser llegida com a acord de Junta de Portaveus.

Un altre acord aprovat per JxT, TxT i ERC demana que s'investigui la «presumpta corrupció de la monarquia», i reprova el Govern de l'Estat per la seva «col·laboració necessària en la sortida del rei emèrit», Joan Carles I. La proposta aprovada també reclama el «dret d'autodeterminació de Catalunya perquè decidim el nostre futur polític».

La manca de solució als problemes de Ca n'Anglada continuen enfrontant govern i oposició

Els problemes al barri de Ca n'Anglada van tornar a aparèixer en el Ple, i ja en van moltes durant aquest any. Arran d'una proposta presentada per PSC i JxT, on es demanà explicacions dels microprojectes pendents a desenvolupar al barri, i amb el bar Atlas del carrer Sant Crispí que el mes anterior ja va acaparar part del debat en el ple. L'oposició també demanà explicacions sobre la recent visita del Síndic de Catalunya, Rafael Ribó, coneguda prèviament, però amb qui només el govern va fer una visita guiada pel barri, la qual «vam conèixer a través de la premsa».

«Volem que se'ns digui què es pot fer amb la Taula de Ca n'Anglada, i amb el bar», insistiren des del PSC i JxT i Cs. Meritxell Lluís, al respecte dels microprojectes, sentencià que «els acords s'han de complir, amb el seu pressupost, tal com es va acordar». Per a Lázaro (PSC), «cal una actuació més contundent, la situació sembla complicada pel que descriuen els veïns», tot referint-se a una reunió realitzada amb veïnes del carrer Sant Crispí. La regidora Lluís Melgares opina que «l'oposició estigmatitza el barri». «És la tercera vegada que hem parlat en el ple aquest any dels microprojectes», mentre que defensà, «s'estan fent els microprojectes que es van aprovar el 2018», tot i reconèixer que hi ha qüestions més complexes, com ara «eliminar el mercat il·legal», o la qüestió de les antenes parabòliques, «se solucionaran quan s'arreglin aquests pisos», al·legant que són qüestions que també depenen d'altres administracions.

Tot i així, Aguinaga no va tenir prou amb les explicacions de Melgares, i insistí en què «els microprojectes tenen una metodologia a seguir, un calendari i un pressupost assignat, no veiem cap explicació i no sabem el que s'està fent».

Al respecte dels problemes amb el bar Atlas, Melgares afirmà amb contundència que «els polítics no obrim i tanquem bars». Davant els retrets de l'oposició, Caballero (ERC) defensà que hi ha un marc d'actuació, també per la policia: «si un establiment acumula irregularitats i les subsana, té el dret a obrir». També va retreure el regidor a l'oposició no aportar solucions: «quina alternativa tenen?». Finalment, només van ser aprovats els punts de la proposta referits a posar fil a l'agulla a la problemàtica associada al bar Atlas.

L'EGARENCA

CONSUM RESPONSABLE, ECOLÒGIC I DE PROXIMITAT

FES-TE-LA TEVA!

Carrer del Nord, 105

Dimarts a divendres de 10 a 13.30h i de 17 a 20 h
Dissabtes de 10 a 13.30 h

egarenca.cat

> Carles Caballero, balanç d'un període curt i molt accidentat, però ric d'experiències

Urbanisme "anima" els propietaris a posar els pisos al mercat: "és bo també per a ells"

Pep Valenzuela

Tal com han anat les coses, el perill de demanar responsabilitats a les persones membres del govern local és que ho tenen relativament fàcil per defugir-les. Fàcil perquè, certament, era poc el temps de mandat i, a més, es va veure trasbalsat per les obligacions immediates imposades per la crisi sanitària i les derivades, encara en marxa i a saber fins quan.

No és el cas d'en Carles Caballero, regidor d'Arquitectura i Urbanisme, Medi Ambient i Sostenibilitat i Energia.

«La legislació d'urbanisme vigent ens exigeix intervenir i ens dona els mitjans per fer-ho»

Conscient que «hi som temporalment» i que «hem de mostrar a la gent que ens dediquem a millorar les condicions de vida» de la ciutadania, declara en entrevista amb *Malarrassa*, així com de la necessitat de demostrar que un treballador autònom de l'àmbit de la producció cultural, sense carrera universitària acabada, pot dirigir bé i amb èxit aquesta regidoria, en Caballero no estalvia esforços i dedicació. Clar que també té alguna experiència en la política municipal, va ser president local d'ERC, assessor de l'equip municipal d'aquest partit quan formà govern tripartit 2007-2011, i regidor a l'oposició en la passada legislatura.

■ Carles Caballero durant l'entrevista amb *Malarrassa*.

COMPARATIVA EXPEDIENTS SANCIONADORS DISCIPLINA URBANÍSTICA 2018-2020

Any	Expedients iniciats (OEDI, SODI, SADI)	Nombre multes girades	Import multes girades
2018	184	102	100.120,00
2019	239	208	192.894,00
- COVID - A 31/8/2020*	172	104	202.867,00

* a 31 d'agost de 2020

	Bancs	Empreses	Ciutadania
Titularitat 2019	43,30%	41,00%	15,70%

Expedients d'ordre d'execució d'actuacions per restablir la seguretat i l'estat de façanes, solars...
OEDI: Comporta taxa i multes.
Expedients de disciplina per a supòsits com execució d'obres sense llicència, les que no s'ajusten SODI a la llicència atorgada o les obres en sol no urbanitzable. Normalment la multa es tramita mitjançant SADI.
SADI: Expedients dels que es deriva multa, provenen normalment de SODI per incompliment de la Llei d'Urbanisme.

■ Font: Dades de la Gerència d'Urbanisme de l'Ajuntament de Terrassa

I mans a l'obra, un dels fronts en els quals la regidoria ha estat més activa és el de l'aplicació d'expedients de disciplina urbanística, «d'una forma que no s'havia conegut mai a la ciutat», emfasitza

en Caballero, i demana: «sabeu qui acumula el 90% de casos per indisciplina urbanística? Doncs bancs, fons d'inversió (els dits voltors) i grans tenidors». L'experiència hauria donat la raó, afegeix, a

qui argumentava que «negociar amb grans tenidors té un recorregut molt curt. En canvi, la disciplina urbanística, que no s'havia aplicat prou, està mostrant-se més eficaç».

Això, aclareix, fa referència principalment a l'habitatge buit, però tractant-lo no des del punt de vista de la Llei del Dret a l'Habitatge del 2007, sinó des del punt de vista de la legislació de l'urbanisme, que permet incidir sobre els propietaris d'habitatges per la via de la disciplina urbanística. Les propietats en aquesta situació solen generar problemes de manteniment, de seguretat i ornat públic. Problemes que, en molts casos, s'arrossegueu des de fa anys, fins i tot malgrat els avisos i advertències. «Però la legislació d'urbanisme vigent ens exigeix intervenir i

ens dona els mitjans per fer-ho», subratlla, «llavors, ho estem fent, i hem incrementat les inspeccions dels serveis d'urbanisme als immobles en un tant per cent molt alt».

Recorda en Caballero que, anys enrere, l'Ajuntament de Terrassa va ser pioner en la imposició de sancions, tot i que en algun cas el jutge va impedir l'execució. Ara però, rebla, «no hi ha cap jutge, a menys que ho fem molt malament, que pugui tombar sancions relacionades amb els àmbits d'inspecció d'urbanisme, perquè és una legislació amb molt de recorregut i hi ha molta seguretat jurídica».

L'aplicació d'expedients de disciplina urbanística s'està fent «d'una forma que no s'havia conegut mai a la ciutat»

Des d'Urbanisme asseguren que les sancions aplicades per habitatges en mal estat s'han incrementat molt en el poc temps d'aquest mandat, i encara hi ha molts expedients sancionadors iniciats pendents de resolució (veure el quadre en aquesta pàgina).

Així les coses, informa que s'està animant els propietaris a posar els pisos al mercat, «perquè és bo per a tothom», declara, «també per a ells, car si no ho fan l'únic que generaran aquests pisos és despesa, i gran, per a les seves butxaques».

Pel nou pla d'ordenació, esperant la llei que tramita al Parlament

PV.

El problema de l'habitatge, que ho és de tot el país, s'emmarca en el cas de Terrassa en un context en el qual el Projecte d'Ordenació Urbanística (POUM) vigent és del 2003 i es va fer d'acord amb una realitat i expectatives que no tenen ara res a veure amb la realitat actual. Era el temps de l'«Espanya va bien» aznariana i altres filigranes politicofinanceres produïdes, entre altres, per la liberalització del sòl promoguda pel PP.

En Carles Caballero defensa que «llavors ningú hi comptava, ni podia fer-ho, amb què la bombolla esclataria com ho va fer». Però va esclatar, i Terrassa, recorda el regidor d'Urbanisme, era una de les ciutats amb la bombolla més gran, i els efectes han estat «devastadors». Defugint el debat sobre si el POUM del 2003 era o no era l'adequat, el regidor prefereix mirar endavant, i assegura que la llei d'urbanisme pendent d'aprovació al Parlament, des de fa 3 anys, «ens pot donar solucions importants per enfrontar la tasca d'elaborar un nou POUM».

Mentrestant (la situació política actual no permet posar data), es proposa que «els serveis tècnics facin treballs de diagnòstic sobre el conjunt de la ciutat per, quan la llei estigui, endegar la redacció d'un nou POUM amb garanties suficients». D'altra manera, afegeix, «hi ha el risc greu, en les condicions actuals dels drets de propietat segons l'actual llei, d'arruïnar econòmicament futures generacions de ter-

rassenques».

A més, afegeix, hi ha molta feina amb els compromisos del programa electoral: «o sigui, que la ciutat no creixi en extens», recorda, «sinó que es completi internament». Això comporta accions immediates en dos àmbits: els plans de millora en la trama urbana consolidada, encara amb alguns grans descampats; i la rehabilitació d'edificis i habitatges, acabant amb les cases i pisos buits. Més concret, emfasitza, ja es treballa en tres plans de millora prioritaris: el vapor Cortès, Sala & Badrinas i AEG.

Per un altre cantó, «una feina ja en marxa», assegura el regidor, «és ampliar la protecció del patrimoni històric i arquitectònic», amb un pla especial per incloure en el catàleg tots els edificis que no estaven protegits. Anuncia, a més, la posada en marxa d'una «gran modificació urbanística al barri del Segle XX, que permeti resoldre els problemes del barri, especialment pel que fa a la convivència de residències i activitat industrial tova». I suma també a la llista dels «volem» el projecte Polígon Bellots 2, que considera «estratègic i fonamental per al futur laboral de milers de terrassenques i terrassencs».

Però la proposta que considera «més important», i que planteja com «la modificació del POUM més extensa i ambiciosa del mandat», és la d'un canvi que obligui a la reserva del 30% per habitatge protegit en tots els projectes de nova construcció. Tot plegat, argumenta, «per la complexitat jurídica i burocràtica, a la qual se suma la variabilitat del

mercant d'habitatge. No podem oblidar que implica molts sectors econòmics i que té un abast molt gran per al present i el futur de la ciutat».

Pel que fa a l'aprovació definitiva de l'Anella Verda de Terrassa, un projecte que ve de lluny i que compta amb tot el consens polític, en Caballero declara sentir-se «molt orgullós del fet que Terrassa sigui el municipi amb més extensió de sòl no urbanitzable de Barcelona; i això marca diferència, perquè hi ha grans ciutats de l'entorn que tenen pràcticament esgotat el seu sòl, i Terrassa, per voluntat pròpia, marca frontera i diu: d'aquí no creixerem, perquè l'entorn forma part del benestar i de la identitat de la ciutadania».

Quant a les relacions amb el moviment veïnal i altres associacions ciutadanes, en Carles Caballero assegura que són «bones i fluides», i recorda que el seu partit dona suport a moltes lluites i que la militància forma part també dels moviments. Menys cordials, s'endevina en el to del regidor, les relacions amb grans tenidors, bancs i fons voltors, «que de vegades podria semblar que som la part petita, cosa que no acceptem, hem de fer valdre els interessos de la majoria, la força de la gent».

En tot cas, alerta, «cal caminar sobre segur, perquè els imports més grans que ha hagut de pagar l'Ajuntament, fins ara, contraris als seus interessos, sempre han estat relacionats amb decisions i conflictes urbanístics. Ens cal ser molt curosos, perquè encara que tinguem quelcom molt poderós com és la raó, cal gestionar amb intel·ligència».

Neix a Sant Quirze del Vallès Synergia Project, empresa industrial transformada en cooperativa

Aquesta empresa dedicada al sector industrial ha esdevingut una cooperativa de treball, "democràtica, igualitària i solidària", i ha estat impulsada pels treballadors d'una empresa anterior, que ara continuen l'activitat com a socis cooperativistes.

Coneixem un exemple d'una empresa reconvertida pels seus treballadors en una cooperativa de treball, que a més, dedica la seva activitat al sector industrial. Un projecte «cooperatiu sense ànim de lucre, democràtic, igualitari i solidari», tal com resa el gran cartell que encapçala la nau on s'ubica l'empresa a Sant Quirze del Vallès. Aquí tenen el seu taller de fusteria plàstica i comercialitzen amb material sanitari.

Des del passat mes de juliol, Synergia Project Scl és una nova cooperativa de treball associat. En formen part l'Isaac Riera, l'Alberto Zurdo, l'Albert Terrés, la Mireia Riera, i en Lluís Martín, qui ha estat l'últim en entrar i és treballador contractat, tot i que en poc temps esdevindrà un soci més. Entre ells es reparteixen els càrrecs de presidència, secretaria i vocalies pròpies de la gestió de la cooperativa.

De fet, la transformació dona continuïtat a l'empresa Govis, la qual encara manté una part de l'activitat. «Hem deixat una SL, i ara des de Sinergia comercialitzem nous productes», explica la Mireia. De la primera, que és una empresa familiar, el Jordi i la Mireia n'havien estat socis, mentre que l'Alberto i l'Albert n'eren treballadors.

Tot plegat, ha estat un procés que han madurat durant bastant temps: «ja feia uns anys que funcionàvem com una cooperativa, en una prova pilot, i ara és quan hem fet el pas a la nova forma jurídica», segons la Mireia. «Hi ha altres dues seccions encara a Govis, però hem pactat que d'aquí a 5 anys passaran a la coope també», detalla l'Isaac: «així ajudem els nostres pares, que es van quedar penjats a l'anterior crisi, encara mantinguin alguna activitat. És una forma d'adaptar la situació familiar i les ganes que teníem de fer la cooperativa», remata.

Es van constituir el juliol com a

cooperativa de treball sense afany de lucre, «on tots cinc tenim el mateix sou». Explica l'Isaac que «del que es factura cada mes, el 2% es reparteix a parts iguals». Detallen com han implementat un «sistema de còmput anual d'hores flexible, de manera que si has fet un pic d'hores de feina, ho equilibrem amb menys hores, sempre que no afecti la productivitat. Així, si algú fes hores de més, les cobra a finals d'any», matisa. No són autònoms, sinó que cotitzen en el règim general de la seguretat social, «això ens dona una protecció laboral més gran», apunta.

Admeten que el pas fet els ha resultat fàcil, atès que ja feia un temps que s'adaptaven a aquesta manera de treballar més cooperativa, «no ha canviat res, ja funcionàvem així», apunta la Mireia. Ara fan reunions quinzenals entre tots els treballadors; «de moment tot ho hem decidit per consens, no hem hagut de votar res». El nom de la cooperativa també va ser escollit com a equip.

Ajudar els autònoms, els més perjudicats

I don'els ve la motivació per fer aquest pas? «A mi personalment, arran del 15-M, quan vaig veure que la cooperativa era la forma d'organització més justa del món laboral, tant per al treballador com per a l'empresari», afirma l'Isaac. «Jo des del principi també hi he estat convençuda, tot i saber que hi ha gent que li ha costat més assimilar-ho», apunta la Mireia. L'Alberto reconeix que «a mi em va costar més, després d'uns anys treballant aquí, tampoc no saps ben bé com anirà, tenia por que no sortís bé o que canviessin coses». Per al Lluís, la clau de l'èxit rau en el fet que «entre tots ens portem molt bé, això no hagués estat possible si no hi hagués aquesta compenetració

■ Albert, Lluís, Mireia, Isaac i Alberto són els treballadors i socis de la cooperativa Sinergia Project.

MG

mútua, l'ambient laboral és molt bo», assegura.

«Jo ja havia col·laborat amb associacions que són assembleàries, això em semblava la millor manera de portar una organització», afegeix l'Albert, i té clar que «la transparència total ajuda a què vinguis a treballar amb ganes, i un bon horari et fa ser més productiu». Asseguren que «les persones que ens hem ajuntat aquí estem més unides, l'horari, la feina, tots els factors han sortit bé». Així ho corrobora en Lluís, en afirmar que «tenim una feina en què estem còmodes i que ens permet tenir una vida pròpia, sense haver de treballar dotze hores al dia. Això ho he notat molt en comparació a la feina que tenia abans». Treballen en jornades de sis hores i mitja, la qual cosa «facilita molt la conciliació familiar, apunta la Mireia. A parer de l'Isaac, són claus el respecte, la solidaritat i la humanitat: «no és que pensem tots igual, sinó que compartim aquests valors. Per exemple, una persona xenòfoba i racista està clar que aquí no encaixaria».

Malgrat que acaben de començar com a cooperativa de treball,

es plantegen incorporar noves persones que ho demanin, a més que tenen com a objectiu ajudar els autònoms. «Estem intentant incorporar noves persones, per exemple, un conegut que és assessor fiscal i comptable, però s'ho està pensant. Com també una altra noia que fa tasques comercials, però suposo que és normal que la gent s'ho pensi, fins que s'hi entra i coneix com treballem», reconeix la Mireia. En tot cas insisteixen: «qui entri a la coope ha de tenir una filosofia de vida semblant a la nostra, per això hem tingut molta cura de seleccionar les persones adequades».

Pel que fa a la situació actual causada per la pandèmia, afirmen que de les cinc seccions, totes menys una han baixat molt. «La venda de productes d'un sol ús (guants, mascaretes, etc.) ha compensat la baixada de les altres», detalla l'Isaac. «Fins al mes de març totes anaven pujant, de cop, aquesta va ser l'única que ha crescut, fins i tot hem augmentat una mica la facturació». «Això demostra que tenir diferents seccions és positiu, et salva per quan vinguin mal dades», apunta la Mireia.

Suport de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès Occidental

L'assessor fiscal els va ajudar molt amb els tràmits. Destaquen que a l'hora d'elaborar els estatuts de la cooperativa, al registre els va costar entendre que una empresa industrial fos sense ànim de lucre. Finalment, afirma la Mireia que «el notari va insistir molt en la qüestió que també oferim ajut social, i al final ens ho van acceptar».

Un altre suport clau amb què han comptat ha estat el de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès Occidental: «hem rebut molt acompanyament per part d'ells, sobretot de la mà de l'Eudald (tècnic de l'ACVOcc) des de fa tres anys, en qüestions com ara organitzar l'assemblea, amb formacions específiques, i resolent els dubtes que ens han anat sortint durant tot el procés».

A mode de curiositat, una de les seccions de la cooperativa, ara per ara aturada, però que voldrien potenciar, és l'edició de llibres. «Ara mateix només en tenim un - 'Rumbo a una utopia', escrit pel mateix Isaac Riera - les editorials s'ho estan pensant». Afirment que tot plegat respon a una altra de les seves intencions en el futur, com és «crear llocs de treball per allò que la gent li agrada fer».

La proposta de la XES per a la democratització econòmica i la transició ecosocial

La Xarxa d'Economia Solidària (XES) ha elaborat la proposta anomenada *11 mesures per a la democratització econòmica i la transició ecosocial*.

Responent a l'objectiu de la XES, es persegueix una "transformació del model socioeconòmic, i una aposta per un horitzó post-capitalista". Amb la proposta, es pretén "obrir un diàleg entre diferents moviments i agents socials, i així debatre-les, desenvolupar-les i enriquir-les".

1. Foment de les activitats socialment útils amb noves ocupacions dignes i promovent les empreses de l'Economia Social i Solidària (ESS); reconversió de les activitats

socialment nocives garantint a les treballadores afectades la participació en la recerca d'alternatives i, en qualsevol cas, un futur digne, i augment de la sobirania econòmica del país, en especial en els àmbits alimentari, energètic, tecnològic i financeromonetari.

2. Polítiques de promoció sectorials amb la participació de l'ESS, en el sector primari, salut, habitatge, cultura, TIC, energia, mobilitat, indústria...

3. Desenvolupament del sector públic català (educació, salut i altres serveis públics, banca pública, instituts de recerca...) i participació de les persones treballadores i usuàries

en la seva gestió.

4. Reconeixement de l'economia de les cures i la seva democratització, promovent la corresponsabilitat dels homes i de tots els actors socials, i dignificant el treball de cures, tant el remunerat com el no remunerat.

5. Augment del suport de les administracions a l'ESS en totes les seves branques.

6. Ús d'un indicador de progrés socioeconòmic alternatiu al PIB, que mesuri el benestar sostenible en comptes d'un creixement econòmic que és insostenible, i elaboració de pressupostos del Benestar.

7. Renda bàsica universal i altres mesures que garanteixin la inclusió social i la cobertura de les necessitats bàsiques (alimentació, habitatge, sanitat, educació, serveis tecnològics...) per a tota la ciutadania de Catalunya, incloent-hi les persones migrades i refugiades.

8. Reducció generalitzada de la jornada laboral per redistribuir el treball productiu i derogació de la llei de la reforma laboral.

9. Sistema públic gratuït d'escoles bressol, revisió general del model educatiu per educar en l'autonomia, el pensament crític i els valors ecosocials, i inclusió en totes les eta-

pes formatives de l'ensenyament de l'ESS.

10. Reequilibri territorial del país, promovent la recuperació del sector primari i dotant el món rural dels serveis les infraestructures i les oportunitats d'ocupació que li permetin recuperar-se demogràficament.

11. Fiscalitat redistributiva, que augmenti els impostos a les grans empreses i els rics i combati el frau i l'elusió fiscals, i ecològica, que dissuadeixi els comportaments poc sostenibles, així com reducció dràstica de despesa pública innecessària, com ara la despesa militar.

Onze mesures per a la democratització econòmica i la transició ecosocial

Neix la mola, la nova moneda social de Terrassa

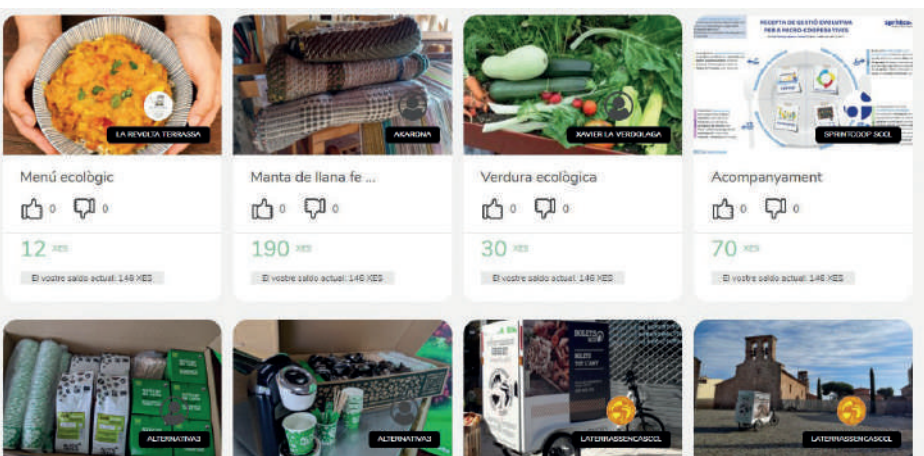
Acabat d'escollir el seu nom, la XES Terrassa està impulsant una moneda local per reforçar la producció local de béns i serveis. El projecte en què participen per ara una quinzena d'entitats de l'economia solidària de la ciutat es troba en fase de proves, a través dels intercanvis que ja estan fent. Ara, es vol que més entitats es vagin incorporant a aquesta iniciativa per tal que guanyi pes.

Miquel Gordillo

Impulsat per entitats de l'economia solidària, està en marxa un projecte de moneda social per articular una altra manera de bescanviar productes, d'empoderament ciutadà, de generar riquesa local, i fora de l'àmbit de la moneda en curs legal que és l'euro. Per començar a fer-la circular, una quinzena d'empreses cooperatives i entitats de l'economia solidària, aglutinades al voltant de la XES Terrassa, s'ha implicat per impulsar aquesta moneda. La prova en què estan embarcades està servint per testear com va circulant, amb intenció que s'hi afegixin més participants i s'ampliï l'oferta i la demanda.

Recentment, les mateixes entitats que participen en la prova pilot van votar que la nova moneda es digués *mola*, un nom escollit entre altres opcions, donat el «vinde amb el territori i la història de la ciutat». La *mola* equival a un euro. Malgrat que el projecte acaba d'iniciar-se, les entitats ja estan intercanviant béns i serveis fent servir la mola com a moneda.

Alguns dels seus impulsors ens expliquen les motivacions i com ho estan fent servir per intercanviar productes i serveis. Comprar cafè de comerç just a AlterNativa3, verdures ecològiques a La Verdolaga, àpats saludables a La Revolta, mantes fetes a mà a Akarona, insercions publicitàries a Malarrassa, o bé serveis de paqueteria i repartiment amb La Terrassenca, són alguns dels exemples d'intercanvis amb moneda que ja s'estan fent en aquests pocs mesos de vida de la *mola*. «La primera compra va ser xocolata a AlterNativa3 per part d'Akarona per fer-ne sabó, aquesta interacció no hagués existit sense la moneda que ha facilitat la

■ Les entitats impulsores de la nova moneda local *mola* estan fent servir un portal amb tecnologia blockchain per adquirir i vendre els seus productes i serveis.

intercooperació entre les dues entitats», assenyala el Xavi López, membre de la cooperativa Sprintcoop i de la XES.

Parlem d'un model que segueix el camí d'altres monedes locals properes, com els casos de la Turuta a Vilanova i la Geltrú, o la Grama de Santa Coloma de Gramenet, les quals funcionen des de fa un temps. En línies generals, es persegueix l'objectiu d'activar tant la producció com el comerç local, tot mirant, això sí, el fet d'afavorir un consum responsable i de proximitat. «La moneda està pensada per reforçar la producció local de béns necessaris», així ho descriu en Xavi, economista i impulsor teòric convençut de la necessitat d'instaurar una moneda pròpia, amb control democràtic, i al servei de les necessitats de l'economia local. La idea s'ha posat en marxa des de la XES Terrassa, reforçada també pel grup de l'Economia del Bé Comú.

Afirma el Xavi que «els estats de la UE han renunciat a crear moneda, el principal instrument per impulsar l'economia i facilitar la satisfacció de necessitats, amb la que podrien finançar els serveis públics». I argumenta: «hi ha moltes maneres de posar moneda alternativa en circulació, la que hem triat ajuda a finançar els petits productors. Fent-los generadors de moneda en relació a la seva producció, es garanteix també la utilitat de la moneda i per tant el seu valor de cara als usuaris».

El procediment que estan utilitzant és senzill: a través d'un portal web, les entitats exposen les seves ofertes, el preu dels productes, i en fer les compres, es transfereix de moneder a moneder el valor en moles. Aquesta web fa servir la tecnologia blockchain, per la qual les transaccions són segures i no estan controlades per cap intermediari financer.

La prova pilot va iniciar-se el juny; «segurament allargarem la prova», afirma en Xavi. Un cop es vagin incorporant millores, sobrirà més a la participació de la ciutat. «Després d'un terme un procediment obert, caldrà que s'hi sumin més entitats», assegura. «A més, caldrà disposar de més opcions per gastar-les», afegeix l'Armando, soci consumidor de l'ecobotiga l'Egarenca, el qual, després de tres mesos, constata que «la prova també està servint per generar confiança en l'ús de la moneda».

Així, tenen clar que «cal crear un circuit alternatiu, més solidari, i que de retruc fomenti les relacions entre les entitats implicades», afirma l'Armando, i afegeix: «és una altra opció al consum establert». Per part de la Rosa Guinot, d'AlterNativa3, «les ganes que tenim és que funcioni i que es pugui moure, que tothom ho fem servir», per això hi ha la «necessitat que la gent prengui consciència del seu valor».

«El Pla Estratègic de l'ESS - aprovat l'any passat per l'Ajuntament, i sorgit del Consell Municipal d'Economia Social i Solidària -, contempla que hi hagi una moneda social, però d'aquí a uns anys», diu el Xavi, Aprofitant aquest fet, manifesten que han de «parlar amb l'Ajuntament i veure quina col·laboració en farem». Afirment en tot cas que els ho proposaran quan la prova pilot estigui més rodada.

L'experiència de la mola es presentarà també el dia 6 de novembre, a les 18 hores, al Mercat de la Independència, dins el marc de la Terrassa Cooperativa que impulsa l'Ajuntament. Serà el moment de constatar com està evolucionant la circulació de la moneda i d'establir els següents passos perquè aquesta continuï creixent.

Benvinguda Mola!

Fèlix Pardo
@felixpardova

El passat mes de juny va començar a circular la *mola*, la nova moneda social de Terrassa i de tot el Vallès Occidental. És una iniciativa de la XES Terrassa i el projecte ha estat ideat per en Xavier López Relat, el seu actual Secretari i membre de l'EBC Terrassa. D'aquesta manera senllaça la memòria cooperativista amb l'actualitat del cooperativisme. Perquè la majoria de les cooperatives catalanes van encunyar monedes pròpies (també anomenades complementàries, locals o socials) per facilitar les vendes als seus associats, sobretot en moments d'atur o de vaga, i les compres als seus proveïdors que ho acceptessin, quedant així els intercanvis al marge de les fluctuacions de la moneda oficial. El seu èxit ho demostra el fet que entre 1850 i 1950 hi ha registrades més de 2150 monedes.

El nom de *mola*, acordat per les entitats egarenques de l'economia social i solidària (ESS), reuneix tot un seguit d'associacions d'idees que poden contribuir a la seva difusió i acceptació: per començar ens remet a La Mola, el cim del massís de Sant Llorenç de Munt i del Vallès Occidental, la qual cosa permet una ràpida identificació de la moneda amb el territori; en segon lloc sentim el mateix so que el registre col·loquial «em mola», que es conjuga igual que el verb agradar, i que és utilitzat per la gent jove, la qual cosa li confereix un aire informal, no convencional, idoni per a una moneda alternativa que té com a fita la transformació social; i per acabar, ens fa pensar en la pedra circular mòbil del molí ordinari que en rodar sobre la que és fixa mol el gra, la qual cosa ens recorda que per superar el capitalisme cal picar la creació de diners per part del sistema financer i l'acumulació del capital que es fa amb el model de negoci actual.

Durant els mesos de juny, juliol i setembre passats s'ha fet una prova pilot amb les primeres entitats signants del conveni sobre les condicions i drets en l'ús de la mola. Aquestes entitats són XES Terrassa, EBC Terrassa, Sprintcoop, AlterNativa3, Vímter, l'Egarenca, Malarrassa, Akarona, La Terrassenca, Cistelles La Verdolaga, Reformes Santi Moreno i La Revolta. S'ha començat posant en circulació una quantitat petita de monedes, només 600 unitats, amb un doble objectiu: d'una banda poder gastar-les cada mes i generar així una renda mensual equivalent a la moneda circulant, i d'altra banda observar el flux de les monedes de manera controlada per analitzar el nombre i el tipus de transaccions comercials, resoldre les incidències informàtiques d'un software en construcció i millorar la seva gestió. La singularitat de la *mola* és que no es tracta d'una moneda física, sinó d'un apunt comptable en un moneder digital que es descarrega al mòbil. El programa informàtic que regularitza els saldos dels usuaris de la moneda està basat en la tecnologia blockchain, la qual cosa té un avantatge i un inconvenient: no intervé cap autoritat monetària ni intermediari financer, però en el cas de perdre la contrasenya d'accés no es pot disposar del saldo i per tant es perd.

Cal posar en valor la creació de la *mola* perquè amb aquesta moneda Terrassa passa a formar part del reduït grup de municipis catalans amb monedes pròpies, com per exemple Vilanova i la Geltrú amb la Turuta, Santa Coloma de Gramenet amb la Grama i Barcelona amb el Rec. I el que és més important que amb la mola, en la mesura que representa una nova via de finançament, es podrà definir amb més precisió el funcionament de les entitats de l'ESS disposades a fer-ne ús, impulsar la producció de les mateixes entitats de Terrassa i de tot el Vallès Occidental i fomentar la seva intercooperació. I tot això amb la finalitat de la socialització de la riquesa i la satisfacció de les necessitats bàsiques de la població.

DES DE 1927

100 Cerveces

Entrepanes

Tapes

Cafè Bar

AMICS DE LES ARTS I JOVENTUTS MUSICALS

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA

93 783 51 37

M
MALARRASSA

Vols arribar on no arriben altres?

Anuncia't a MALARRASSA

Contacta amb nosaltres:

www.malarrassa.cat
publicitat@malarrassa.cat

> Me lo decía mi papá, el llibre d'Alberto Valenzuela, memòria de lluita antifranguista

“Cal dignificar, ja!!, el patiment i compromís”

Pep Valenzuela

«**A**ixò és un acte de rebel·lia, perquè ja està bé de callar, d'acceptar tantes històries. Amb la Transició ens vam haver d'empassar molts gripaus, però ja ha passat massa temps, ja està bé! I és que anem pitjor, perquè no hi ha una posada en valor, una dignificació de tot aquest sacrifici, tot aquest compromís».

«Això», aquest acte de rebel·lia, és *Me lo decía mi papá. Voces de resistencia y dignidad*, el segon llibre d'Alberto Valenzuela Carreño, psicòleg clínic, especialitzat des de fa més de 25 anys en grups dels quals en diuen en risc d'exclusió. Ha dirigit una empresa d'inserció social, i es va quedar aturat amb la crisi, una oportunitat per investigar i escriure. Viu a Barcelona, on va néixer, a la Prosperitat, Nou barris.

«Jo faig història picant pedra, a la carrera, no he tingut ni massa temps ni opcions per fer-la d'altra forma», declara en conversa amb *Malarrassa*. Fill de l'únic germà que va continuar amb «l'aventura de l'avi, primer, i el pare, després, vaig militar a la Joventut Comunista i el PSUC».

Fer el relat de la República i la Guerra Civil a partir de l'experiència de l'avi, el va posar en un camí que no s'acabava amb l'afusellament d'aquest, sinó que apuntava ben més lluny; al mateix temps que li va donar les eines bàsiques per a continuar el recorregut. Des del petit poble de Marchal, a tocar de Guadix, fins a Barcelona; de la II República espanyola fins a la Transició.

Les notes de l'avi, «moltes notes, per sort, em van animar, quasi obligar... després, vaig començar amb la recerca de documentació, sumaris, denúncies... i el llibre es va anar escrivint sol»; almenys és aquesta la sensació de qui mai s'havia imaginat ni preparat per fer això. Creu, de totes maneres, que «*Me lo decía mi abuelito* ha tingut èxit perquè soc net, és una història molt viscuda i patida, i soc víctima també del franquisme, no parlem d'oides, no són les tesis universitàries, ha estat història pedra a pedra».

Amb 59 anys, és una personalitat al barri de la Prosperitat, lluites

veïnals i socials, militància política, seguint el pare, i molta més gent, perquè a Nou Barris, en els anys 1970, l'oposició al franquisme, i els comunistes en particular, eren legió. Una experiència molt rica, però «amb un altre episodi o moment entre tràgic i vergonyós, el que va portar, en pocs anys, quasi a perdre aquesta grandiosa experiència de lluita, tot el que tenim al darrere... L'any 1981 ja s'havia quasi liquidat», es plany amb una certa agor peró sense perdre l'entusiasme i la il·lusió.

Una història familiar que fa part de la d'un país, l'Albert treballa amb algun suport de la filla, que fa carrera a la UAB, va guanyar un premi per un treball sobre la justícia a partir d'aquestes experiències. «I poca cosa més», explica sobre el procés d'elaboració. «El nostre interès no és el llibre tot sol, que a més no és cap negoci, al contrari, posem diners; però vam veure que hi havia una gran necessitat d'animar la gent i les famílies a registrar i escriure la seva. De donar veu a la gent que, després de la guerra, es va haver d'enfrontar contra l'anorreament de les seves vides i la banalització de la lluita, gent de totes les generacions».

Així que el llibre dona veu a la gent que patí i lluità contra el franquisme. «Al meu avi el van afusellar, tràgic, però a ell se li va acabar el drama», diu l'Albert entre dur i sorneguer, «però allà va començar la resta, encara amb moltes morts i més patiments». A més de les veus, hi ha tot un treball de documentació. «Un treball que ni t'explico!», emfasitza, «però no puc parar, perquè parlem d'una bestialitat, i s'ha de combatre el ninguneo de la gent, la normalització i banalització: que si hi va haver malifetes en els dos bàndols i així... res de res!».

A més de les experiències de lluita política, l'Albert vol donar tota la visibilitat a la «lluita per la supervivència; perquè la meua àvia no va militar en cap partit, però no va poder parar ni un moment. La seva militància va ser, als seus 30 anys, tirar endavant amb 5 fills, i mai a la vida va demanar cap almoïna».

Certament, mirant des de la distància és difícil fer-se una idea. «Què va passar amb tota la nostra

gent des del 39, que acabà la guerra aquí, al 45, que va acabar a Europa, i després les dècades de dictadura?». La xarxa familiar i de coneguts, que creix i creix..., amb experiències de la retirada i l'exili, els maquis, l'organització social i política dintre del país; «fem un relat, expliquem què va passar a l'Auxili Social i els orfenats, amb la Falange i els capellans. No t'ho creuries, al·lucines amb les històries que la gent ha viscut». Tot plegat, el llibre s'estructura en 15 relats, a més de la introducció de l'Albert.

La trobada amb l'Albert va tenir lloc poc després de l'aprovació de la nova llei de Memòria Històrica. Ell, però, assegura no confiar massa. «Si està el PSOE pel mig, difícil», comenta, «sí, s'ha de valorar que fa un pas més, però ja veurem». En realitat, subratlla, «l'única confiança que jo tinc és en nosaltres mateixos; si pressionem, anirà endavant; si no, com fins ara, que ja fa 80 anys que van executar el meu avi i continua allà mort de fàstic».

Bé, una altra cosa amb relació a la Llei, destaca l'historiador, i és que en aquests moments, «el més important per aconseguir la restitució de la memòria és, sobretot, que s'expliqui a les escoles, i això està recollit en el text. Si aconseguim que les noves generacions coneguin bé la història, encara podem avançar molt i millor».

El problema, diu encara, és que «normalitzem tot. Mira!: Granada tenia 200.000 habitants, segons Paul Preston, últimes dades, hauri-

■ Alberto Valenzuela durant l'entrevista amb *Malarrassa*.

PV

en afusellat més de 25.000 persones, o sigui més del 10% de la població total. I qui no va ser afusellat va passar pel *tálego* o altres violències. Llavors quan es diu que a Granada o Guadix són molt fatxes..., clar! Quan la República, eren més progressistes i avançats, però després d'una campanya d'extermini del dissident, qui va quedar allà té encara avui por d'obrir la boca. Em sap greu i em fa vergonya, però no és justa la imatge que tenen aques-

tes ciutats i regions».

En relació amb això, l'Albert també fa llum sobre determinats moments i característiques del moviment i la lluita antifranguista, «amb l'hòstia de gent implicada, moltíssima gent, en alguns llocs fins al 90%, eren persones que hagueren de marxar dels seus llocs d'origen i que aquí van organitzar, dirigir, militar... Hem menystingut les terres d'origen, el que aquesta gent ha fet aquí».

Parlen les veus de la resistència i la dignitat

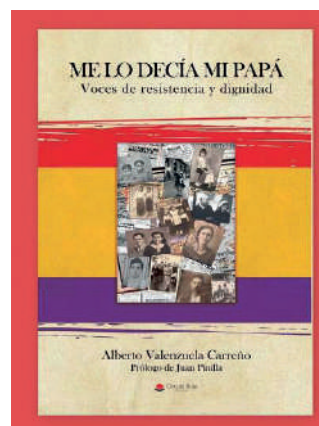
Alberto Valenzuela

He volgut fer visibles els herois de la vida quotidiana, de la lluita de cada dia per anar endavant, malgrat les persecucions i la repressió. Reprenent el relat on el vam aturar amb el llibre *Me lo decía mi abuelito*, proposo un recorregut a través del dolor d'aquella vídua que, sense poder ocupar-se del dol per la pèrdua del company, havia d'atendre cinc orfes; del xoc emocional de cinc criatures a les quals els va ser robat el pare; dels insults, les vexacions, les humiliacions, les persecucions, l'assetjament a una família castigada injustament i que després d'intentar-ho per tots els mitjans, va haver de fugir de la terra dels seus ancestres per cercar a terres llunyanes una oportunitat que en el seu poble els hi era negada; parla de fills que van acabar en institucions religioses perquè no les famílies no els podien atendre, de les llargues jornades amb el ramat, de quilòmetres i quilòmetres de camí a la recerca de llenya i de qual-sevol animal comestible, de quilos i quilos de roba rentada per a altres, de servitud i cuina per a altres estómacs, de gana i de dolor propis sense fi.

Un infern insuportable, però que va ser enfrontat pels que van restar amb la mateixa dignitat que va tenir el seu avi a la presó i davant la mort. Les seves darreres paraules, per dir a la família que caminesin amb el cap ben alt, perquè a ell no el mataven per lladre ni assassí, sinó per defensar les seves idees, van ser i han estat estendard per als seus successors.

Me lo decía mi papá vol ser també la veu dels que van patir en carn pròpia el fuet del règim i de la repressió franquista, directament o indirectament. Per veu dels seus protagonistes, relata les vivències, les tragèdies, les il·lusions, el sacrifici i la lluita.

No hi va haver distinció, ni per edat, sexe, professió o domicili que posés uns límits a l'acció del braç genocida de Franco mitjançant els seus sequaços. Vídues, orfes, mares, homes i dones de tot el ter-

Per comprar el llibre demana-ho al correu:

zorjus@gmail.com

ritori.

Avui podem conèixer amb un cert detall la dimensió i les conseqüències d'aquella repressió que va anar molt més enllà de la simple

eliminació física dels que discrepaven o dels que haurien participat, d'alguna manera, en donar suport a l'experiència republicana.

Els esclaus del franquisme, els infants robats o enviats a països llunyans, els orfes, els exiliats polítics i els econòmics, els represaliats en els camps de concentració i extermini, en el territori espanyol i fora d'aquest, els perseguits per la seva militància clandestina, els maquis i la resistència, els familiars dels represaliats, els presos de la dictadura, els torturats durant aquestes dècades i també durant períodes ja «democràtics», etc., etc.

Són molts els diversos escenaris personals, tots tràgics i sagnants, i estic fermament convençut que la seva visualització és essencial i per això mateix és un objectiu central d'aquest nou llibre.

A través de protagonistes reals intentarem fer-ho. Amb testimonis directes o amb la reconstrucció d'aquestes històries mitjançant altres relats existents o altres tipus de documentació, donarem la paraula a aquests autèntics actors de la nostra memòria històrica. Per això el subtítol: *Voces de Resistencia y Dignidad*.

“MAI NO PODRAN EMPRESONAR LES IDEES”

ÒMNIMUM
TERRASSA

> Més de 400 alumnes de Secundària participen en les activitats

“La filosofia és fonamental per a l'educació”

Pep Valenzuela

Fatxa. Com funciona el feixisme i com ha entrat a la teva vida és el títol d'un assaig polític de Jason Stanley, publicat el 2018. «No vivim en un règim feixista, ni als EUA ni a Europa, però estem tolerant (in)conscientment que ens governin aquestes polítiques, pas previ a la imposició d'un estat com a tal», afirma en Joaquim Armengol, en una presentació crítica del mateix al diari Ara.

Si això és un home és l'obra més coneguda de Primo Levi. Supervivent dels camps d'extermini d'Auschwitz, va escriure aquest relat biogràfic, publicat l'any 1947.

Estudiants de Secundària van llegir i acarar aquests dos llibres, el passat curs 2019-20, i arribaren a la conclusió que totes les 10 característiques més importants que, d'acord amb Stanley, defineixen el feixisme, es poden veure reflectides en el relat de Levi. L'activitat, realitzada en el marc d'activitats sobre El pas del temps, era una iniciativa

més promoguda pel grup Adhoc, de professorat de Filosofia de Terrassa i Sabadell.

Més de 400 alumnes de 4t d'ESO i 1r i 2n de batxillerat, de 7 instituts (IES Terrassa, Montserrat Roig, Nicolau Copèrnic, Can Roca, Blanxart, Matadepera; i el Joan Oliver, de Sabadell) participaren el curs passat en les diferents activitats que durant el curs, des de fa tres anys, el professorat de filosofia promou, culminant en la dita Terrassada, una acció realitzada habitualment el mes de novembre, on es recull i presenta la feina feta prèviament, generant una exposició i recorreguts físics i intel·lectuals que l'alumnat comparteix.

La Terrassada, expliquen en conversa amb Malarrassa la Maria Verdaguer i el Manel Ramon, docents de l'assignatura, és una exposició de panells, amb imatges i frases sobre algun tema, que s'ha de localitzar mitjançant imatges de la ciutat, tot relacionant imatges i enuncisats, «la frase i la imatge que recullen la idea», diu la Maria, doc-

tora en Filosofia, ja jubilada, però encara activa.

De les imatges amb enuncisats creats pels grups dels diferents IES en el seu entorn es fa una selecció de dos cartells amb 4 imatges de cada centre. El dia d'activitat, l'alumnat visita els llocs on s'han fet les captures d'imatge, geolocalitzades, i es van creuant i visitant els llocs dels altres instituts, després han de tornar a fer la foto del lloc, la seva anàlisi i enunciat sobre aquell lloc. Tot plegat, creant una exposició virtual, utilitzant l'Instagram i el Twitter. Al final, hi ha l'exposició física al carrer i la virtual a la web. «És una acció que pretén també fer participar la gent que hi passa, que pugui dir la seva sobre les imatges i les idees», afegeix en Manel, professor a l'IES Terrassa i exformador del Grup IREF. L'activitat, informa, es va inspirar en l'experiència del grup de docents Lacenet, del Bages, un grup especialitzat en projectes pedagògics a través de l'ús de noves tecnologies.

■ Música a la Terrassada filosòfica del 2018.

FOTO: ADHOC

L'alumnat de 7 instituts comparteix espai i experiències

■ Gran participació a la Terrassada 2018.

FOTO: ADHOC

PV.

Preocupades amb la situació de l'assignatura, van posar en marxa un grup de treball per «reivindicar el paper de la filosofia, cada vegada més relegada a l'educació», subratlla la Maria. Però, «a més de protestar, que ho hem de fer», intervé en Manel, «pensarem a fer quelcom pedagògic». La data de referència és el dia internacional de la Filosofia, declarat per la Unesco, cada tercer dijous de novembre. «Sabem fer classes i projectes pedagògics, doncs fem filosofia als carrers», afegeix. La proposta, a més, no és extracurricular, sinó que està reconeguda com a formació reglada, «com el que som», destaca la Maria, «un seminari de treball».

A més de la Terrassada Filosòfica, de la qual se n'han fet dues, i amb aquest mateix objectiu de portar la filosofia al carrer, es va arribar a un acord amb la Biblioteca del Districte 4 per fer activitats on els protagonistes fossin els alumnes. Així nasqueren els dits Tallers Filosòfics, i un club de lectura anomenat Filoteca (del qual ja va in-

formar Malarrassa). Tots dos vam iniciar-se l'any passat.

En els tallers, explica en Manel, es treballa sobre alguna obra la presentació de la qual es responsabilitat d'un institut, i que es comparteix en una sessió a la biblioteca. Això, de forma voluntària fora d'hores de classe, i obert al públic. «Aquí, la gràcia», destaca la Maria, «és que cada grup ho fa com vol, alguns ho presenten com un joc, altres com un diàleg, debat o discussió».

Naturalment, a cada centre, els grups d'estudiants treballen entorn dels temes de classe, ampliant-los i compartint-los, com s'ha comentat, amb altres alumnes i altres persones. «És el bo del cas», recorda en Manel, «sempre ve algú de fora de l'entorn habitual nostre, pares o mares, àvies, gent de la biblioteca, evidentment sempre en un percentatge menor, però que enriqueix».

Paral·lelament, posaren en marxa les anomenades masterclasses, amb persones del gremi de reconeixement públic, comenta en Manel. Com són, per exemple, els professors Ramon Alcoverro, de la

Universitat de Girona, en Xavier Valls, de Manresa, i Toni Bosch, de Sabadell. Són classes d'alt contingut, per «preparar el temari de selectivitat amb nivell ben superior a l'habitual», afegeix en Manel, i acostumem a fer dues o tres a l'any.

Les lectures de la Filoteca, funcionen com els grups habituals, algú que proposa una obra i és conductor de la discussió, informa la Maria, però pot ser més d'una persona i, fins i tot, de fora de la classe. En les propostes ja hi compten amb professorat jubilat, amb molts anys i forces i ganes de compartir coneixements, idees i propostes.

Per aquest any, ja n'hi ha programades (si no hi ha contratemps) una primera, per l'11 de novembre, del *Discurso sobre la servidumbre voluntaria*, de l'Étienne de La Boétie, «una de les primeres obres sobre deixar la llibertat en mans dels governants i el perquè», comenta la Maria, amb en Toni Ramoneda; el 10 de febrer del 2021, l'Àngels Baldó conduirà la lectura de l'obra de Judith Butler *Violència de estado, guerra, resistencia*. I el 12 de maig, la Felicitat Llop comentarà l'obra de Marina Garcés, *Nova il·lustració radical*.

Anar endavant!!

«Cal continuar fent i anar a més», sentència en Manel en valorar l'experiència, i conscient de la situació. Però els resultats són molt bons, asseguren. Començant, diu la Maria per «aconseguir reunir alumnes d'IES molt diferents i compartir espai. Això, a Terrassa, és difícil. Pensa que som la ciutat amb més segregació escolar de Catalunya», subratlla.

Resultat de les activitats, afegeix la Maria, alumnes dels diferents instituts es fan visites, i «haviem parlat de barrejar grups dels diferents centres; clar que ara, amb la covid, està tot paralitzat i no sabem com serà, però sí que sabem que continuarem, perquè a més

veiem l'alumnat entusiasmats». Un cas és el de l'IES Can Roca, on exalumnes, que ja estan a la universitat, encara tornen, es trobem i participen en la Filoteca.

Compten, a més, amb el fet que

«les direccions dels instituts i les institucions veuen que la filosofia torna a agafar embranzida», assegura en Manel en informar que l'exposició de l'any passat volta pels instituts.

■ Manel Ramon i Maria Verdaguer, una conversa als Amics de les Arts.

PV

ASSESSORA
— gestió en economia social —

**Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental**

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

**Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa**

Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com

→ TEATRE: ELS NOSTRES ACTORS

Ferran Dinarés: "Aquest Nadal farà 45 anys seguits que faig Pastorets"

Eloi Falguera
Director i autor

Qui no coneix el Jeremies d'*Els Pastorets* de Terrassa? Potser n'hi ha que no saben el nom de l'actor, sobretot els espectadors més petits, però segur que tenen ben gravades a la memòria la seva fesomia i, sobretot, la seva gràcia dalt de l'escenari.

Aquest actor és en Ferran Dinarés (60 anys), un històric del grup de teatre de El Social, que aquest Nadal (si la pandèmia no ho esguerra) farà 45 anys seguits que representa *Els Pastorets*. Ell, amb modèstia, em diu: "Que no, que hi ha hagut molts bons Jeremies abans del meu". Però la veritat és que per als terrassencs és la imatge actual del personatge, així com anys enrere també va ser la imatge i l'encarnació del mític Rovelló.

Però Ferran Dinarés és molt més que el Rovelló o el Jeremies. Podríem dir que és el personatge còmic per excel·lència de El Social. I és que, si un tret caracteritza els seus 45 anys als escenaris, és haver fet riure el públic de valent en la trentena d'obres diverses que ha representat.

Amb aquesta breu entrevista intentarem repassar la llarga i divertida trajectòria del Ferran, un dels mites del grup de teatre de El Social.

• Quan vas començar a pujar als escenaris?

Començo a fer teatre cap a l'any 1976-77. Anava a l'Acadèmia Fuster i un company, el Josep Riera, un dia em va dir: "Escolta, no t'agradaria sortir als Pastorets?" "Ah, doncs sí", li vaig dir. I així vaig començar: fent de pastoret, d'aquells que no parlen. I, mira, ja duc 45 anys seguits fent Els Pastorets amb El Social.

• I a partir d'aquell pastoret que no parlava...

Aquella experiència em va agradar molt i l'any següent ja vaig fer d'un dels tres pastors que sí que parlen. Bé, que diuen alguna frase. I el següent any em donen un paper de fúria, el de Peresa. Uns anys més tard faig de Llucifer, un personatge ja seriós. Després, altre cop de fúria. Així vaig fent fins als anys 90, quan coincideix que els dos protagonistes ho deixen i m'ofereixen fer de Rovelló. "Va, et provarem", em van dir. I, mira, vaig fer de Rovelló 10 o 12 anys. Després d'això començo amb el Jeremies. Primer ens vam alternar el paper amb el Quimet Vidal fins que, finalment, van decidir que el fes jo sol... i fins avui dia.

• Després de tants anys, hi ha gent que et reconeix pel carrer pels teus personatges?

Encara hi ha gent que em coneix pel Rovelló, però cada cop menys. Ara, sobretot la canalla, quan em reconeixen pel carrer em diuen: "Mira, el tartamut!"

• Aquest any arribeu al centenari de Els Pastorets. Fa il·lusió?

I tant, imagina-t'ho! Formar part d'una entitat que no ha deixat de fer-los durant cent anys. Fa molta il·lusió. S'està preparant alguna cosa especial per celebrar-ho.

• D'on et ve la faceta còmica? Comença precisament quan fas de Rovelló?

No, sempre he fet obres còmiques. Ja abans del Rovelló havia fet papers secundaris. D'aquests que surten, enreden la troca i llavors se'n van.

• Quantes obres deus haver fet en aquests 45 anys?

Doncs, a més de Els Pastorets, he sortit a unes 25 o 26 obres més.

• Amb quina t'ho has passat més bé?

N'hi ha moltes. Per exemple, amb *El sopar dels idiotes* m'ho vaig passar molt bé compartint escenari amb el Quique Quera. A més, es pot dir que van adaptar el paper de l'idiota per mi, fent tota una sèrie de canvis. També guardo un bon record de *No et vesteixis per sopar*, on tenia un paper molt mogut. I l'obra *Terra, S.A.*, escrita pel Joan Salvador, també va ser fantàstica. Hi feia un munt de personatges. El muntatge era espectacular, parlava de la història de Terrassa. Hi havia músics i, fins i tot, hi sortia un tros d'un 600. Però, en general, gaudeixo amb totes les obres perquè el que m'agrada és estar dalt de l'escenari.

• I el personatge o l'obra que més t'ha costat?

Recordo la dificultat de *A llavi obert*, perquè el final de l'obra tenia tres possibilitats diferents i el decidia el públic. M'explico: els espectadors decidien qui era l'assassí i, segons qui escollien, havies de fer un final o un altre. Te'ls havies d'aprendre tots tres i representar el que decidissin. Ara fa poc em vam fer una de semblant: *Pel pèl*.

• I el personatge que més t'estimes?

El Rovelló, sens dubte. Em va marcar molt. Hi vaig connectar molt, el vivia a dins meu. És un personatge dolç, tendre. M'agrada la seva innocència i tota la complexitat que té amb el Lluquet. A més, és un personatge que et permet jugar a l'escenari.

• També n'hi haurà algun que hauries desitjat i no l'has pogut fer.

Sí. Cap als anys 90, el Lluís Barón volia fer un Don Quijote. Tenia la intenció de donar-me el personatge de Sancho Panza, però el projecte va fer aigües. M'hagués fet il·lusió.

• De quins directors en guardes un record especial?

M'ha dirigit molta gent: Robert Rué, Amadeu Aguado, Joan Salvador, Joan Antoni Cortina, Margarida Fabregat. Però qui em va ensenyar més va ser precisament el Lluís Barón. Et deia les coses d'una manera que et permetia veure el teu personatge clarament. Tots t'ensenyen, els actuals també. Però del Lluís Barón és de qui en guardo el millor record.

• Com ha canviat el teatre des que vas començar?

Ha canviat molt. Abans sorties a l'escenari i a un costat tenies l'apuntador que anava dient el text, per exemple. Ara, ja pràcticament ha desaparegut. Amb els decorats també s'ha avançat molt. Jo havia actuat amb decorats de paper. Els anàvem a buscar al carrer Carretes de Barcelona, als germans Salvador. Llogàvem els decorats i el dissabte al vespre els col·locàvem al teatre perquè s'estressessin. Ara no, les escenografies són reals i tot es pot controlar pel mòbil. És diferent.

• I la manera d'interpretar? S'interpreta millor ara o abans?

Ara s'interpreta més bé. Hi ha més assajos, més complerts, més seriosos. Abans, venien el dia de Nadal a fer Els Pastorets i deien: "A veure, tu de què faràs avui? Va, tu de Getsè, tu de Jepó, tu de..." Ho deien al mateix moment. Parlo de molts anys.

• Com veus la situació actual del teatre amateur?

Fotuda. Perquè si abans costava fer venir la gent al teatre, ara amb la pandèmia... ho veig pitjor. Si no ens donen un cop de mà patirem molt. Per això, faig una crida perquè la gent no s'espanti i vingui a veure'ns, que riuran.

• Amb tots aquests anys trepitjant escenaris, deus haver viscut unes quantes anècdotes.

Unes quantes. Recordo l'obra *El fill de l'esquerda*. Jo feia el paper de majordom. En el moment que sortia a escena també havia de sortir una altre personatge per un altre costat, que m'havia de dir: "Ah, és aquí vostè!" Doncs bé, no va sortir. Com que el meu paper era de majordom, vaig pensar: ep, no ens posem nerviosos. I vaig començar a netejar amb un plomall tot l'escenari: el mobiliari, sota la catifa... I després d'una bona estona, surt l'altre personatge i, tot espantat, em diu la frase: "Ah, és aquí vostè", i jo li contesto: "Ja fa estona que soc aquí!"

• Per acabar, el Ferran Dinarés no s'atura. Què estàs assajant en aquests moments?

Ara estem preparant una nova comèdia, *Pel davant i pel darrere*, que vam haver de suspendre per la pandèmia. Tenim previst estrenar-la a principis del 2021. Faig un paper on us tornaré a fer riure.

■ Dues fotografies amb 20 anys de diferència

Les dues fotografies, gairebé idèntiques, retraten dos moments del llarg recorregut de Ferran Dinarés pels Pastorets, però amb uns vint anys de diferència. A la primera, de voltants del l'any 2000, el trobem fent de Rovelló, juntament amb Quique Quera, que feia de Lluquet i Quimet Vidal, com a Jeremies. A la segona fotografia, dels Pastorets actuals, trobem el Ferran fent de Jeremies, envoltat del Lluquet (Oriol Salvador) i el Rovelló (Xavi Gabarró).

Esther Valero

Esther Valero
feminisme y cocina verde

COLÒNIA ANTIPOLLS

Necessitareu:

- 70 ml alcohol de 96°
- 30 ml aigua destil·lada
- 20-25 gotes oli essencial de lavanda
- 20-25 gotes oli essencial d'arbre de te
- 20-25 gotes oli essencial de llimona
- 20-25 gotes oli essencial de niaulí

Abans de començar, desinfecteu la zona de treball, així com els utensilis i envasos. En un flascó, preferiblement de vidre, barrejar l'alcohol amb els olis essencials. Després afegir l'aigua destil·lada. Agitar la preparació abans del seu ús i polvoritzar diàriament sobre el cabell i la roba.

Si voleu trobar més consells de cosmètica natural casera, visiteu:
cosmeticadetrincheras.com

→ LLIBRES

A l'horitzó: una altra reformulació del western

Jordi Sellarès

D'aquest llibre, sense haver-lo obert, ja me n'agradaven moltes coses. La temàtica, ja que tinc certa predilecció pels westerns. La portada, que d'entrada sembla no dir res però que, un cop tancat el llibre comença a transmetre quelcom. La editorial, que és gairebé sempre garantia de qualitat. I he de dir que també el tacte; m'agraden molt els llibres amb aquestes cobertes de cartró, aquesta rugositat, alhora suau, que fa de tan bon palpar. I és el primer cop, crec, que Edicions del Periscopi en fa servir. Esperem que segueixin fent servir aquest tipus de coberta de tant en tant, quan el llibre s'ho valgui, perquè la veritat és que aquest toc vintage va com anell al dit al llibre que tenim entre mans.

Tot això, només pel que fa a la vista i al tacte. Però de contingut, què?

A l'horitzó és un llibre que ve precedit de varis reconeixements de la crítica i la premsa, com ara ser finalista del premi Pulitzer el 2018 i del premi PEN/Faulkner del mateix any, o haver estat inclòs a la llista de millors llibres del 2017 per la prestigiosa revista Publishers Weekly. Però, com acostumo a dir, millor no refiar-se sempre dels premis perquè poden generar un hype que a voltes pot no complir-se.

Hernán Díaz (1973), nascut a Buenos Aires, va emigrar a Suècia de petit, va cursar part dels seus estudis universitaris a Londres i actualment viu a Nova York, on compagina l'escriptura amb la feina d'editor. Ha publicat articles sobre literatura a les capçaleres més importants del país. Veiem doncs com el propi autor ha viscut amb un cert sentit de desarrelament, de sentir-se de molts llocs o de cap alhora, concepte que podríem dir que trasllada al seu personatge.

Hakan Söderström (pronunciat Hokan, més o menys) i el seu germà Linus marxen de la granja familiar a prop de Göteborg per anar a buscar fortuna als Estats Units. Més aviat, però, podríem dir que el seu pare els convida a marxar. Durant l'escala a Portsmouth, on han d'agafar un altre vaixell direcció Nova York, en Hakan s'equivoca de nau i acabarà arribant a San Francisco després de circumnavegar el continent americà pel Cap d'Hornos. Arriba sol, a un continent desconegut, sense diners, sense parlar l'idioma que parla la majoria de la població, sense saber gaire què fer, més enllà de voler retrobar-se amb en Linus. Tot el que sap és que en Linus deu ser a Nova York, i que Nova York es troba cap a l'est del lloc on es troba. No sap a quina distància, no sap quant de temps tardarà en creuar el continent, però sense pensar-s'ho gaire es posa a fer camí. A l'horitzó ens parla precisament d'això, d'aquest horitzó inabastable que sempre separa els dos germans; aquest que, quan hi arribes,

està sempre encara més lluny. D'aquest enorme continent, salvatge, encara terra de ningú, amb un paisatge vast i inacabable on l'individu s'empetiteix fins a gairebé desaparèixer.

La primera novel·la d'Hernán Díaz és un autèntic tour de force que ens parla de l'enyor, del desarrelament i de la solitud que acompanyen al protagonista. Una història de viatge a través de terres ignotes, de supervivència que en alguns moments ens pot recordar a d'altres grans westerns, com les èpiques i alhora brutals Meridià de sang de Cormac McCarthy o Butcher's Crossing de John Williams. Encara que també hi trobem un esperit propi, particular. A l'horitzó és una història de desconcert i a voltes de certa anarquia d'una nació embrionària, en construcció, vista per algú que no en forma part ni en vol formar part. Les experiències que anirà vivint en Hakan el portaran a la conclusió, al cap dels anys, que més li val viure apartat de tot i de tothom, d'una societat construïda sobre la sang i la violència, l'espoli i la injustícia.

Ahora, igual que ja passa amb altres westerns crepusculars, és també una profunda crítica o desmitificació dels mites fundacionals dels Estats Units, com el de la febre de l'or, el món dels naturalistes (en la meua humil opinió, una de les millors parts de la novel·la), dels xarlatans i pseudocientífics, dels paranyers, de les caravanes de colons guiades a parts iguals per il·luminats i estafadors, del fanatisme religiós i de la guerra d'extermini contra els indis. La novel·la ho embruteix tot i ho desmitifica, però a la vegada també aborda el concepte de la creació dels mites, com apareixen. De la línia gairebé imperceptible que separa als herois dels monstres. El protagonista ho viurà en la seva pròpia carn, de forma cruenta i dolorosa. Què és en Hakan? En què es s'ha convertit? En què l'han convertit?

Es podria dir molt més d'aquest llibre, però només afegiré que us hi endinseu i el gaudiu tant com ho he fet jo. A l'horitzó és una nova prova del bon ull dels editors de Periscopi!

FITXA BIBLIOGRÀFICA

A l'horitzó

Hernán Díaz

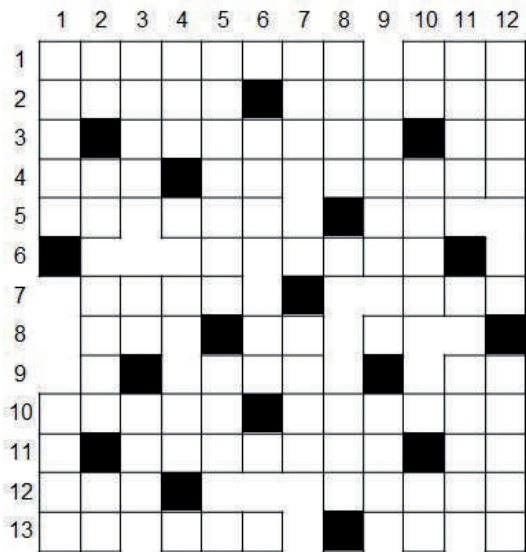
Traducció de Josefa Caball

Edicions del Periscopi, Barcelona, 2020

336 pàgines

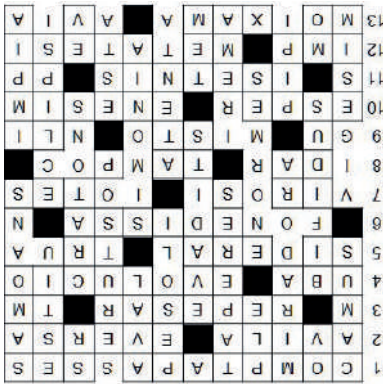
→ MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

HORITZONTALS: 1. Com exa- geres, tio, un aparell per saber quanta sola gastes! / 2. Incorpora al cens de la ciutat castellana. Es- ge passat / 2. Original Versió. Viu tranyament severa, la forma dels llavis sortits / 3. Mica de mica. Confirmar el veredict de la balan- ça. D'en Tim a en Tom / 4. Així quedarà Cuba en faltant-li el cap. Si és natural és que és especial / 5. I això també hi rima, però a l'espai. Mala ruta, la del bergant / 6. Per fugir no li cal ni fer una cor- redissa. En blanc i negre / 7. Per culpa del virus, com a la neurosi de la neura. Gregues insòlitàment toies / 8. Del centre de la circum- ferència cap a la dreta. Adverbi que ni compta bé ni accepta re / 9. Gusarapa Urbana. Quin xut, encara calarà foc! Nil tot revoltat / 10. És per... és per tenir esperan- ça. Aquest tampoc es compta, ja en fa masses / 11. Poca solta. Resum començant pel final. Les bessones fatxoses / 12. Escassa importància. Transposició de sons amb un objectiu: la tesi / 13. És tan eixuta i salada que de tallar-ne em queda la mà moixa. Engega la padrina.

VERTICALS: 1. Aplanat i curt de nas, com l'Albert l'estranger. Aquest sí que es compta: diumen- al cens de la ciutat castellana. Es- ge passat / 2. Original Versió. Viu en un iogurt i no para mai quiet. Del morir és el néixer / 3. Encara no és admiradora, de moment està observant. Al principi sol anar a parar al llit / 4. Gom a gom municipal. Si fossin morenes no haurien sortit tan grosses. Identitat inconeguda / 5. Treballado- res del suro a l'amanida. Es planti a l'estany venint del fons / 6. A la punta de la llengua. Al presidi en- cara els esperen a sopar. Sospita que en Met s'enfilars / 7. Cosí del pèsol, d'aspecte més licoresc. Preparada a estar disposada / 8. Coixí financer. Compravenda d'objectes sagrats per afinitat amb en Simó / 9. Posicions vers les altures. Rau en la contesta / 10. Abracen en Salvador. Ni cre- tins ni cabrons: sectors inalterats de l'escorça terrestre. Ve fent el pi / 11. Ara mateix, quan tot són cuques. Breu concessió solar al protagonista lunar / 12. En Mano- sas s'altera de mala manera, amb aquests illencs polinèsics. Com que no té pietat, amb un article neteja ca la veïna.

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida entre Sajarov i Cherepkov (Alma Ata, 1969), és aquesta posició en la qual el blanc va aprofitar el torn de joc per aconseguir un atac guanyador, gràcies a la poca protecció del rei negre. Com ho va aconseguir?

Nivell: mig

Solució: 1. A7xh7+! Rfxh7 2. Txd6+ Axd6 3. Th4+ Rg8 4. Th8+! Rfxh8 5. Dh6+ Rg8 6. Dxg7++

Victor Rivas
Tècnic de Nivell
1, Mestre Català
d'escacs.

Classes particulars i
grupals, més de 20 anys
d'experiència.

Contacte: 679 654 719
victor2315@telefonica.net

→ VINYETES

→ PERFILS: BEA ESCRIBANO

“La sostenibilitat ben entesa és anticapitalista”

La Beatriz Escribano Rodríguez de Robles és l'actual presidenta de l'Observatori de l'Aigua de Terrassa (OAT). Enginyera tèxtil mecànica, es doctorà amb una investigació en l'àrea Sostenibilitat, tecnologia i humanisme, sobre l'escassetat d'aigua. Estudiant a l'Escola Industrial des dels anys 70, quan entre els 1.000 alumnes matriculats només hi havia una desena de dones, la Bea va ser una de les impulsores del I Congreso Nacional de las Mujeres i la Ingeniería, l'any 2000, una trobada que es continua realitzant, ara sota el títol de Dona, Ciència i Tecnologia. El passat 18 de setembre, junt amb la Núria Salán que també hi és des del primer congrés, presentaven la jornada prèvia a la nova cita, que es farà el 14 d'octubre.

■ Bea Escribano davant un vitrall de l'Escola.

PV

♦ Comentaves que només coneixies 6 dones entre el miler d'estudiants d'Enginyeria quan vas començar, mitjans anys 70.

Atenció! Parlem de fa uns 45 anys, que personalment és bastant, però poquet per a la societat. A l'aula tot eren homes, només vaig tenir una companya de classe cap al final. De situacions de masclisme, algunes van ser lleus, com per exemple que et fessin passar a primera fila «per no distreure els nois». Altres no tant, com quan obtenir una beca per fer pràctiques però a la fàbrica em van rebutjar amb l'argument que sent dona faria baixar la producció, era l'empresa Viuda Tolrà, de Castellar. En altra empresa, Playtex, de sostenidors, vaig passar totes les proves, però al final no em van voler per ser dona.

♦ Com vas viure i enfrontar aquestes situacions? Recerca i militància combinen?

La veritat, això no em va empènyer a l'activisme social, però sí que era molt activa dins la universitat. Vaig ser delegada de classe, una de les representants al claustre de la UPC. I molt centrada en l'estudi i la recerca. Vaig fer un curs de Medi Ambient a la universitat de Perpinyà i, a partir d'aquí, començo a aprofundir en els temes ambientals, des de les primeres recerques sobre les aigües residuals de la indústria tèxtil.

♦ En aquest encreuament, la idea del congrés sobre dones, ciència i tecnologia?

Ben coneixedores del que hi havia al món acadèmic, volíem (ho dic en plural perquè també hi era la Núria Salán, amb qui treballava encara), per fer veure el paper de les dones en aquests àmbits, i el 2000 vam formar part del comitè organitzador del I Congreso Nacional de las Mujeres y la Ingeniería. L'any passat es va fer un salt important, en incorporar 4 àmbits com són: salut, ciència, tecnologia i comunicació.

♦ I per altra banda, la preocupació pel medi ambient i la sostenibilitat...

Els estudis sobre el tèxtil, l'aigua i el medi ambient m'han fet entendre el concepte de sostenibilitat i m'han donat una nova visió sobre el món.

♦ Això de la sostenibilitat ben entesa és anticapitalista, claríssim! El desenvolupament sostenible planteja el repte de fer, amb el món que hem heretat, de manera que satisfem les necessitats que tenim, però pensant que les futures generacions també hauran de satisfer les seves. Evidentment, en el context del dit lliure mercat, del capitalisme, és impossible, amb la concentració creixent de la riquesa en cada cop menys mans. El capital no té en compte les persones. Els bancs tenen doble moral. Mediàticament, en la publicitat, et fan un tracte molt humà, però en realitat és duríssim, duríssim. Crec que les caixes d'abans encara tenien valors i eren socialment útils, però la concentració bancària ho ha liquidat això.

D'altra banda, vull destacar que, moltes vegades, quan es parla de sostenibilitat s'identifica amb medi ambient, però no és el mateix. Sostenibilitat implica aspectes ambientals, econòmics i socials, tot això entrat amb els valors. Perquè no té sentit que respectem molt el medi ambient i després estigui en mans de dues persones.

D'altra banda, vull destacar que, moltes vegades, quan es parla de sostenibilitat s'identifica amb medi ambient, però no és el mateix. Sostenibilitat implica aspectes ambientals, econòmics i socials, tot això entrat amb els valors. Perquè no té sentit que respectem molt el medi ambient i després estigui en mans de dues persones.

“Un sistema de control social com vol ser l'OAT fa que l'empoderament social i de la ciutadania amb relació a l'aigua sigui molt fort”

♦ Amb això arribem al tema de l'aigua i la seva municipalització a la ciutat

D'entrada, s'ha de dir que l'aigua és una necessitat vital, és vida. No pot estar controlada pel dit mercat (els poders econòmics).

No només pel beure i ús personal, clar. Comporta l'agricultura, que és el menjar, o la fam, el problema més gran al món. És l'element natural més necessari per a la vida. I en molts països encara no en tenen, o en tenen però passen set.

Arribant a l'àmbit local, el fet que la gestió estigui en mans de l'Ajuntament, en el context d'un sistema de control social com vol ser l'OAT fa que l'empoderament social i de la ciutadania amb relació a l'aigua sigui molt fort, de manera que els beneficis no es reparteixin entre els socis accionistes de l'empresa privada sinó que resolguin les necessitats que té la ciutadania.

♦ Aquest tema del control social, podries detallar una mica més?

La ciutadania té responsabilitat compartida, l'aigua és de tothom. I l'aigua no és només la factura, cal veure què s'està fent i com. Això, em sembla, és el que costa més. L'empresa Taigua ha de tenir un bon gestor i director, però la ciutadania s'ha d'apropar a tot el que s'està fent. En aquest sentit, la nova web de l'OAT pot ajudar, ofereix possibilitats d'investigar, es poden trobar temes d'interès.

♦ Com penses que la gent pot assumir aquesta responsabilitat?

Un tema molt important és el de la Taula d'Educació, per crear una nova cultura de l'aigua. Cal fer feina a les escoles, activitats educatives, i treballs de recerca sobre nova cultura de l'aigua. Aquí destaca el treball del grup Dones d'Aigua. Des de la UPC hem col·laborat amb un màster de sostenibilitat. En conjunt, s'hauria d'aprofitar aquests vasos comunicants i fem treballs sobre el dret a l'aigua, control social, qualitat...

Ara que dic qualitat! De sondejors que havia fet Mina, sabem que només el 8% de la població afirmava que bevia aigua de l'aixeta. La dada és propera al resultat d'una recerca de dues estudiants de l'institut de Can Jofresa, segons la qual el 6% de la població de Terrassa no ha tastat mai l'aigua de l'aixeta. És clar que cal canviar la sensibilitat i percepció sobre l'aigua, que no són les ampolles de plàstic, caríssimes a més, sinó que hauria de ser l'element vida, a l'abast de tothom, que he dit abans.

♦ Com a presidenta de l'OAT tens feina.

Tenim l'oportunitat, entre Ajuntament, polítics, tècnics, l'empresa Taigua i la ciutadania, de fer quelcom completament singular, una gran experiència de co-governança, col·laboració i treball col·lectiu per un mateix objectiu. De fet, estem sota la mirada de molts municipis, Barcelona i altres importants. És per això que cal més implicació política i tècnica dins de l'OAT. Ho dic en general, però molt concretament, també, perquè estem encara sense el coordinador dedicat a temps complet i que havia de fer tota una sèrie de tasques que les hem hagut de fer nosaltres de forma militant. Ens han dit que ara ja està resolt el problema, que és qüestió de dies. Però la veritat és que l'endarreriment ha estat dur per a tothom.

♦ Això, llavors, ha desgastat la gent i deslluït el procés tot?

Problemes ja sabem que n'hi hauria. En tot cas, el més important és que tenim un potencial molt valuós de persones que s'ho creuen i que és exemplar. Això garanteix que anirem endavant i assolirem els objectius. Al mateix temps, però, cal dir que costa molt que s'incorpori la gent més jove, ho trobo a faltar i hem de pensar com animar-la.

♦ Finalment, i canviant de tema, podries comentar quelcom sobre el diploma per a sèniors o gent gran que coordines a la UPC?

Tenim a punt el quart curs. Amb una signatura que es diu Ètica, valors i gènere. El diploma treballa i vincula plenament les qüestions que hem comentat, i també té una vinculació directa amb la ciutat. Amb el Servei d'Universitats de l'Ajuntament hem preparat dues assignatures: la primera, Salut i nutrició, amb participació de l'Escola d'Infermeria, la Mútua i el Consorci Sanitari, per tant, amb una aportació molt rica de la sanitat local, que ha tingut resposta molt bona entre l'alumnat. L'altra, és Cinema, arts escèniques i jazz; tres potencials locals, amb l'Escac, l'Institut del Teatre i el grup de Jazz d'Amics de les Arts.

Pep Valenzuela